

Nr. 42

John TEMPLAR

35 ct.
fr. 5.95

Belevenissen van een gentleman-avonturier

HELMERTON

TEMPLAR CONTRA „TEMPLAR“

Iedere 14 dagen verschijnt een compleet verhaal

Alle rechten voorbehouden

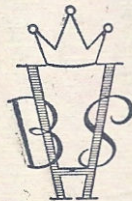
Nadruk verboden

In deze serie is nog beperkt verkrijgbaar op aanvraag:

- Nr. 16 – De Overval op de First-State-Bank
- Nr. 17 – Het Eiland der verschrikking
- Nr. 18 – Een Strijd vol verrassingen
- Nr. 19 – Schaduw en Geheimnis over Tibet
- Nr. 20 – De Rovers van het Himalaya-Gebergte
- Nr. 21 – De Schatten der Zeerovers
- Nr. 22 – Het Festijn der Diamanten
- Nr. 23 – In de Greep van het Kwade
- Nr. 24 – Het Huis in de Mist
- Nr. 25 – De Strijd om het drijvend Casino
- Nr. 26 – Het Syndicaat des Doods
- Nr. 27 – Het Lotus-Mysterie
- Nr. 28 – Dr. Cheng contra John Templar
- Nr. 29 – De Valsmunters Centrale
- Nr. 30 – Nacht in San-Remo
- Nr. 31 – De vervloekte Diamant
- Nr. 32 – De Man met de Horrelvoet
- Nr. 33 – De lachende dood
- Nr. 34 – Het geheim van de Pyramide
- Nr. 35 – De Tempel des Doods
- Nr. 36 – Avontuur in Singapore
- Nr. 37 – Het debuut van de Octopus
- Nr. 38 – De Octopus ontmaskerd
- Nr. 39 – Het einde van de Octopus
- Nr. 40 – De terugkeer van Dr. Cheng
- Nr. 41 – De juwelen van Prins Sari
- Nr. 42 – Templar contra „Templar“

In voorbereiding :

- Nr. 43 – Het Vinger Mysterie

UITGEVERSBEDRIJF

ROKIN 174 – TEL. 32540 – AMSTERDAM – GIRO 532216

VOOR BELGIË

DE INTERNATIONALE PERS - ANTWERPEN - Kortemarkstraat 18 - TEL. 95895

Templar contra „Templar”

HOOFDSTUK I.

Waarin Lady Crisbell haar boezem beangstigend bedreigd voelt en een Siamese kater zich van de hele affaire geen snars schijnt aan te trekken.

Het was precies half elf toen Lady Crisbell haar boudoir op de eerste étage van het indrukwekkende huis aan het Portman Square verliet om zich via de brede, gebeeldhouwde trap naar de ruime, marmeren hall te begeven, waar op een klein, Perzich mozaïek tafeltje de ochtendpost lag te wachten. Lady Crisbell was op en top het prototype van een lid van de Engelse adelstand. Lang, mager en enigszins excentriek gekleed had ze zeer zeker iets gemeen met Koningin Mary, al was zij dan ook een kleine twintig jaar jonger. Ze droeg een zwart, tafzijden japon met lange strakke mouwen en een hoge, gesloten hals, terwijl op het effen borststuk een grote, brillanten broche was bevestigd. Om haar pols droeg ze een gouden armband, die was samengesteld uit een twaalfstal zware schakels. Haar gelaat, dat danig gepoederd was, vertoonde een harde uitdrukking en wekte de indruk alsof het het eigendom was van een vrouw, wier leven één grote aaneenschakeling was geweest van verdriet en zorgen. Niets was echter minder waar.

Lady Crisbell had vanaf haar prille jeugd nooit anders geleefd dan te midden van een bijzondere luxe. Haar vader, Lord Everwood, was een schatrijk grootgrondbezitter, die zijn enige dochter bij zijn verscheiden een enorm fortuin naliet, waardoor de reeds niet meer zo jonge Lady Everwood in staat gesteld werd in het huwelijk te treden met de minder gefortuneerde, doch zeer geliefde en knappe Lord Crisbell.

Lord Crisbell van zijn kant scheen evenwel de voorkeur te geven aan de eeuwigheid boven een langdurig huwelijk met zijn zojuist gehuwde echtgenote, want nog geen half jaar na de plechtige bevestiging blies Zijn Lordschap — liggende op een schitterend praalbed, dat aan

weerszijden geflankeerd werd door ettelijke kaarsen — de laatste adem uit.

Lady Crisbell bleef alleen achter met haar enorm fortuin en een zwangerschap van ongeveer vier maanden. Want de te vroeg gestorven Lord Crisbell had niet nagelaten zijn vrouw een blijvende herinnering na te laten in de vorm van een vrucht, welke inmiddels was ontloken en opgegroeid tot een beeldschoon meisje van achttien jaar.

— Evelyn, zei Lady Crisbell tot haar enige dochter nadat ze de stijlvolle salon was binnengestapt, waarom heb je de post nog niet geopend?

Evelyn Crisbell — het sprekend evenbeeld van haar vader, die zij nooit gekend had — zat voor de hoge vensters op een bank. Ze had de knieën hoog opgetrokken, waardoor haar goed gevormde bakvisbenen verleidelijk ten toon gespreid werden en zat met een Siamese kater op haar schoot.

— Ik dacht, dat Primrose de post naar uw kamer had gebracht, mama, antwoordde Evelyn.

Mama gaf geen antwoord en zette zich in een klein fauteuiltje waarna ze ongeveer twintig minuten bezig was met het lezen van de ettelijke, hoogst onbelangrijke brieven, welke de postbode die morgen in haar brievenbus had gedeponneerd.

— Lord Shrimpsy geeft een fuifje, Evelyn, sprak Lady Crisbell na enige tijd. Voel je er iets voor om er heen te gaan?

— Wanneer is het?

— Aanstaande Zaterdagavond.

— O, dan ben ik al bezet.

— Bezet? vroeg Lady Crisbell verbaasd, terwijl ze even opkeek van de brief, welke ze tussen haar blanke vingers hield. Bezet? Hoezo?

— Ik heb afgesproken om Zaterdagavond met George Gringle naar het theater te gaan, mama.

— Met George Gringle? riep Lady Crisbell uit terwijl haar stem oversloeg. Jij wilt met de zoon van onze butler naar het theater? Maar, kind, hoe kun je je zo vernederen? Begrijp je niet wat zoiets betekent? Jij kunt niet met kinderen van mijn personeel uitgaan, Evelyn. Knoop dat ééns en voor goed in je oor. Jij gaat niet met George Gringle naar het theater. Wat

een schande zou dat betekenen indien één van onze kennissen je zou zien. Ik begrijp niet hoe je zoiets kunt afspreken? Ga jij maar naar het huisje bij Lord Shrimpsley.

Evelyn gaf geen antwoord. Ze trok een pruillipje en streefde met een verdrietige blik in haar ogen de kater, die gezellig lag te spinnen en zich niet in het minst iets aantrok van het leed van zijn jonge meesteres.

— Maar George is toch een nette jongen, mama, begon Evelyn.

Lady Crisbell keek andermaal van haar brief op.

— Net of niet net, het kan me niet schelen. Hij komt niet uit onze stand, heeft geen titel of fortuin en zal nooit in onze kringen kunnen worden opgenomen, tenzij alle jonge meisjes uit onze stand er van die banale ideeën op nahouden als mijn dochter.

Ze stond op uit haar fauteuiltje, liep naar de deur en drukte op de bel. Tien seconden later verscheen een oude, in het zwart geklede heer met zilverwitte haren en een ietwat gebogen rug. Dit was de butler, die Lady Crisbell gelijktijdig met het enorme fortuin van haar vader had geërfd. Primrose bleef op een beleefde afstand voor zijn meesteres staan wachten en wierp heel even een zijdelingse blik op het jonge meisje bij het raam.

— Primrose, begon Lady Crisbell, terwijl ze zich inspande om haar stem nog strenger te doen klinken dan deze van nature reeds was, ik verneem zojuist, dat je zoon geprobeerd heeft een afspraak met mijn dochter te maken. Ik neem terstond aan, dat jij van dit exces niet op de hoogte bent, aangezien je begrepen zoudt hebben, dat zoiets onmogelijk is. Vertel je zoon dus, dat zijn plannetje om Zaterdagavond met mijn dochter naar het theater te gaan, in het water valt. . . . Je begrijpt wel waarom. Dat was alles, Primrose.

En Primrose verdween zonder te laten merken of hij al dan niet van de in voorbereiding zijnde escapade van zijn zoon op de hoogte was.

Doch nog geen twee minuten later kwam hij, na beleefd geklopt te hebben, terug.

— Mylady, begon hij, er is een heer van de bank, die u wenst te spreken.

— O, ja, dat is in orde, Primrose. Laat meneer maar binnen.

Primrose liet meneer binnen. Meneer was een heer van omstreeks vijftig jaar, gekleed in een zwart, ietwat te nauw zittend colbert-costuum, dat minstens vijftien jaar aan hetzelfde lichaam door weer en wind was meege-

sleept van het ene oord naar het andere. Hij hield een zwarte hoed in de hand en een zwarte actentas onder de arm, terwijl de zwarte parapluie met de knop in het borstzakje van zijn colbert hing.

— Mylady, begon hij, zijn woorden gepaard gaan latend met een beleefde reverentie, de directeur van de Midland Bank zendt mij tot u om een door u telefonisch opgevraagde chèque te honoreren.

— Dat is juist, Mr. . . . eh. . . .

— Eh. . . . neemt u mij niet kwalijk, Mylady, mijn naam is Sutton, Ernst Sutton. Hij maakte weer een reverentie en nam de tas van onder zijn arm vandaan.

— Gaat u even zitten, Mr. Sutton, zei Lady Crisbell, waarbij ze vooral de nadruk legde op het woordje even.

Mr. Sutton zette zich op het uiterste randje van een antieke stoel en opende zijn tas. Hij haalde er zeven pakjes bankbiljetten uit te voorschijn, welke hij voorzichtig, alsof het breekbare waar betrof, voor zich op de ronde tafel deponeerde. Zijn tas verhuisde naar de vloer, waar zij tegen de poot van de stoel bleef staan.

— Hebt u het bedrag in de door mij opgegeven coupures meegebracht? vroeg Lady Crisbell.

— Ja, Mylady, antwoordde Mr. Sutton. Twee duizend pond. . . . honderd biljetten van tien pond, honderd van vijf pond en vijf honderd van één pond. Dat is tezamen twee duizend pond, Mylady. Met uw goedvinden zal ik ze in uw bijzijn uittellen.

Het scheen Mr. Sutton schijnbaar niet of weinig te interesseren of Lady Crisbell het uittellen al dan niet goed vond, want zijn dunne, tellen gewend zijnde vingers grepen het eerste pakje, scheurden het bandje los en begonnen de biljetten in ijtempo uit te tellen.

Na tien minuten was hij hiermee gereed. Lady Crisbell had getracht zijn tellerij bij te houden, hetgeen haar niet altijd gelukt was, doch aangezien zij de man overigens wel vertrouwde, zei ze, dat het klopte, hetgeen Mr. Sutton met een beleefde knik bevestigde, overtuigd zijnde, dat zij hem toch niet had kunnen bijhouden.

Aangezien het geen gewoonte is, dat men banklopers een fooi geeft, pakte Mr. Sutton weer zijn tas, sloot deze, nam hoed en parapluie en bleef even in de houding voor de adellijke dame staan.

— Mylady, ik hoop, dat het zó naar uw genoegen is.

— In orde, Mr. Sutton.

Ze stond op, belde en beval Primrose even later Mr. Sutton op adellijke wijze buitenshuis te helpen, hetgeen zonder tegenstribbelen en zonder enig geluid geschiedde.

— Wat een geld, mama, zuchtte Evelyn, nadat de rust in het statige huis aan Portman Square weer was hersteld. Wat gaat u daarmee doen?

Lady Crisbell wilde antwoorden, dat Evelyn zich niet met alles diende te bemoeien, doch een licht gerucht in de hall belette haar deze woorden uit te spreken. De deur van de salon werd opengeworpen en Primrose buitelde naar binnen gelijk een clown, die de piste van een circus betreedt.

— Prim...., begon Lady Crisbell, doch het „rose” slikte ze ijlings weg om opnieuw adem te halen teneinde te voorkomen, dat ze van schrik zou sterven. Achter Primrose stond een lange rijzige man, die gekleed was in een lange, donkerblauwe regenjas waarvan de kraag hoog was opgeslagen. Het gelaat van de man ging grotendeels schuil achter een zwart zijden masker, waarin slechts twee gaatjes waren aangebracht waardoor twee ogen hevig schitterden. De zwarte hoed was diep over het voorhoofd getrokken en de handen staken in zwarte, zijden handschoenen. In de rechter hand lag een klein, glimmend pistool, dat op de borst van Lady Crisbell gericht was.

Eerst toen zij dit alles opgemerkt had slaakte zij een angstig gillette. Evelyn duwde de kater van haar schoot en sprong overeind om dekking te zoeken achter haar moeder.

— Wat.... wat.... heeft dit te betekenen? bracht Lady Crisbell er met moeite uit, terwijl haar ogen afdwaalden naar de stapeltjes bankbiljetten, die nog onaangeroerd op tafel lagen.

— Ik bemerk tot mijn grote voldoening, Mylady, dat u het doel van mijn bezoek reeds hebt begrepen.

De man lachte zachtjes nadat hij deze woorden op gedempte toon had uitgesproken en maakte een pas of twee voorwaarts, Primrose voor zich uitduwend.

— Maar.... u.... bent....

— Dat weet u niet, Mylady, viel de man haar in de rede. Maar ik zal u met alle soorten van genoegens vertellen wie ik ben. Mijn naam is.. JOHN TEMPLAR....

Indien Lady Crisbell een toneelspeelster geweest was zou ze zeer zeker na het horen van deze naam in onmacht gevallen zijn. Maar aangezien ze nog nooit op de planken had gestaan

gebeurde er niets, behalve dan, dat haar ogen op maximum-wijdte gingen staan en de indringer met afschuw aankeken. Ze had terecht begrepen wat de man kwam doen. Het was hem om het geld te doen, dat Mr. Sutton zoëven gebracht had.

— Zoudt u zo vriendelijk willen zijn, Mylady, mij die stapeltjes bankbiljetten even te overhandigen?

Lady Crisbell had te veel respect voor het kleine pistool, dat onafgewend op haar borst gericht bleef, om geen gehoor te geven aan dit vriendelijke verzoek. Met bevende hand pakte ze een stapeltje en overhandigde dit aan de onbekende, die het snel, zonder te bedanken, in de wijde zak van zijn regenjas liet glijden. En op deze wijze verdwenen al de zeven stapeltjes, waaraan Mr. Sutton zo bijzonder veel zorg had besteed met het tellen en natellen.

— Maar u bent een dief, constateerde Lady Crisbell.

Haar stem klonk nu weer vast en autoritair en ieder zweempje van angst was er uit verdwenen.

John Templar grijnsde achter het zwart zijden masker en haalde onverschillig de schouders op.

— Bent u daarvan zo overtuigd, Mylady? vroeg hij. Zeker, ik neem u het geld af, maar ik kan u verzekeren, dat ik het nuttiger zal besteden dan u van plan was.

— U weet niet eens waar het voor bestemd was, riep Lady Crisbell uit.

— Dat geef ik toe. Maar de wijze waarop ik het zal besteden is ongetwijfeld beter dan waarop u het gedaan zou hebben.

— Maar hoe wist u, dat ik....

— Dat is nu eenmaal het geheim van de smid, Mylady, antwoordde John Templar. Ik weet alles, en wat ik eventueel nog niet mocht weten hoor ik vroeg of laat toch wel. Ik vraag u om verschoning en verzoek u beleefd mij toe te staan mij thans terug te trekken naar aangename oorden. De atmosfeer in uw salon werkt nadelig op mijn ademhalingsorganen. Ik zou u willen adviseren de vensters in het vervolg twee maal per jaar open te zetten in plaats van eenmaal. Goedenmorgen, Mylady. Het zal me een waar genoegen zijn deze scène in de avondbladen te lezen.

Hij liep achteruit naar de deur, trok deze open en verdween in de hall. Kort daarop viel de straatdeur met een slag dicht en weerklonk het geluid van een startende motor.

Lady Crisbell wankelde naar haar fauteuiltje

en Evelyn nam haar Siamese kater weer op om opnieuw plaats te nemen op de bank.

— Was dat nu die beroemde John Templar, mama? vroeg ze.

— Beroemd?? Beroemd?? riep haar moeder verachtelijk uit. Berucht, zul je bedoelen. Hij is een minderwaardig sujet, dat eerlijke mensen van hun bezit beroofd. Vooruit, Primrose, sta daar niet te suffen en bel de politie op. Vertel wat er gebeurd is en laat heel Scotland Yard achter die vent aangaan.

Primrose scheen op te schrikken uit de lichte verdoving, die het plotseling verschijnen van de beroemde gentleman-inbreker bij hem had teweeggebracht, en sukkelde in loopspas naar de hall om de autoriteiten van de diefstal op de hoogte te stellen.

— Ik zou zijn gezicht wel eens hebben willen zien, mama, begon Evelyn weer.

— Zijn gezicht?? herhaalde Lady Crisbell. Zo'n man heeft geen gezicht, kind, maar een tronie. Ja, een tronie, dat is het juiste woord. Ik begrijp niet, dat je je zo interesseert voor die misdadiger. Dringt het dan niet tot je door, dat hij mij zoëven beroofd heeft van twee duizend pond.... Twee duizend pond.... Grote goedheid.... wat een vermogen....

— Maar wij hebben toch geld genoeg, mama, sloeg Evelyn de spijker op zijn kop.

— Geld genoeg? Ja, maar niet om er aarts-misdadigers van te laten leven.

— Ik dacht altijd, dat John Templar een gentleman-avonturier was, die veel goed deed aan arme mensen, merkte Evelyn op. De kranten hebben jarenlang vol over hem gestaan. Hoe bestaat het, hè, mans, dat de politie er nog nooit in geslaagd is hem te pakken. Ik geloof vast, dat het een knappe man is.

— Evelyn, stouf Lady Crisbell op, verdwijn. Ga naar je kamer en kom niet eerder beneden voor ik je laat roepen. Je lijkt wel van de duivel bezeten om na een dergelijk voorval opmerkingen te maken, waaruit een zekere tendenz van sympathie met die misdadiger valt te destilleren.

Evelyn nam de kater onder haar mollige arm en verliet de salon om zich te onttrekken aan de toenemende woede van haar moeder, die een zenuwtoeval nabij scheen.

In de hall liep ze Primrose tegen het lijf.

— Heb je Scotland Yard opgebeld, Primrose? vroeg ze.

— Ja, miss. Bent u ook zo geschrokken?

— Hoe kom je daar bij? riep Evelyn schalks uit. Ik vond het reuze leuk. Ik had alleen graag

zijn gezicht willen zien. Zeg, Primrose, vond je dat niet gemeen van moeder om me te verbieden met George uit te gaan. Ze zei, dat George niet uit onze stand is en daarom niet in onze kringen kan worden opgenomen.

Primrose schudde meewarig het hoofd en keek het meisje teder aan.

— Dat had ik u ook wel kunnen vertellen, miss, antwoordde het trouwe factotum. U bent van adel, miss. Uw vader was een Lord en uw moeder is een Lady. Daarom zou u nooit met een gewone jongen uit het volk kunnen trouwen, tenzij u het risico wilt lopen uw vermogen te verspelen. Maar, ik had George er al op voorbereid, miss. Hij mag u erg graag, weet u, maar hij heeft nu eenmaal een domme streek uitgehaald om een zekere genegenheid op te vatten voor een meisje uit een stand, die voor ons soort mensen onbereikbaar is.

— Maar over drie jaar krijg ik een heleboel geld, Primrose. En dan kan ik toch doen wat ik wil?

Primrose haalde zijn schouders op en schudde bedenkelijk het hoofd.

— Denkt u maar niet meer aan George, miss. Hij vindt wel een meisje uit zijn eigen omgeving. Hij heeft trouwens geen geld en verdient maar dertig pond in de maand op een kantoor-tje. U gelooft nog aan sprookjes, hè?

Primrose draaide zich om en slofte weg in de richting van de keuken. Het wilde Evelyn voorkomen, dat zijn rug iets meer gebogen was dan een uurtje geleden.

Terwijl ze de trap op liep naar boven om zich naar haar kamer te begeven dacht ze na over de woorden van de oude man, voor wie zij altijd een warme sympathie gekoesterd had. Ze dacht na over hetgeen hij gezegd had met betrekking tot het standenverschil en het gebrek aan geld van zijn zoon. Maar over drie jaar zou ze meerderjarig zijn en een aanzienlijk vermogen tot haar beschikking hebben. Ze had dit vernomen toen ze onlangs een gesprek had afgeluisterd tussen haar moeder en de notaris. Ze hield van George en hij hield van haar, hetgeen voldoende was om drie jaar te wachten. Dan zouden ze kunnen trouwen en gelukkig zijn en met veel geld was er voor George misschien nog wel een titel te koop, of zo. Lord George Gringle.... Ze lachte terwijl ze haar kamer binnenging en de sleutel in het slot omdraaide. Achterover op haar bed liggend, met de Siamese kater naast haar, mijmerde ze voort over dit onderwerp, dat sedert enige tijd haar kleine hoofdje dag en nacht in beslag hield.

— John, ik heb echt trek in een Manhattan-cocktail, zei Maryse Choisy, de intieme en charmante vriendin van de vermaarde gentleman-avonturier en inbreker.

John Templar keek op van zijn boek en wierp de jonge Française een tedere blik toe. Zijn blikken bleven enkele ogenblikken aan de ranke gestalte kleven en schenen deze in één teug te willen opsorpen. Hij glimlachte flauwtjes en zei:

— Een Manhattan? Wel, dan zul je James eens moeten vragen of er nog olijven in voorraad zijn.

— Natuurlijk zijn die er nog. We hebben een hele voorraad mee uit Frankrijk genomen. Weet je dat dan niet meer?

John Templar haalde de brede, vierkante schouders op en schudde ontkenkend het hoofd.

— Daar bemoei ik me nooit mee, kindje, dat is de afdeling van James, dat weet je toch wel?

Maryse dribbelde weg en kwam even later terug met een klein schoteltje, waarop vier olijven lagen. Vanuit de miniatuur-bar nam ze enkele flessen, schonk uit elk van hen een scheutje in de nikkelen shaker en begon deze vervolgens rhythmisch op en neer te schudden teneinde de diverse dranken te vermengen. Na enige tijd verdeelde ze de inhoud van de shaker over twee kristallen glazen, deponeerde in elk een olijf, waarin ze een klein, gekleurd stokje geprikt had, en gaf haar vriend een Manhattan-cocktail zoals alleen Maryse er één kon maken.

De grote avonturier genoot kennelijk van deze delicatessen en met een blik van volle waardering plaatste hij het lege glas terug op het blad.

— Mijn complimenten, kindjelijf, zei hij, zijn lippen met de tong aflikkend. Zo mag je er nog één voor me brouwen.

Maryse liet zich dit geen tweemaal zeggen en opnieuw begon ze een Manhattan te prepareren.

Plotseling ging de deur open en traden Charles Houston en zijn jonge vrouw Ophelia de kamer binnen.

— Het geluk is met ons, John, begon Charles, terwijl hij met een stapel kranten in zijn hand plaats nam in een fauteuil tegenover zijn vriend.

— Wat bedoel je? vroeg Templar.

— Wel, je concurrent heeft weer van zich doen spreken, antwoordde de jongeman.

— De valse John Templar, bedoel je?

— Precies. Vanmorgen heeft hij een overval gepleegd op Lady Crisbell, en haar beroofd van twee duizend pond aan bankpapier. Hij gaf zich

uit als John Templar, de beroemde gentleman-avonturier.

— Dat zal inspecteur Marlowe leuk vinden, meende Templar. We zitten nu precies tien dagen te wachten tot mijn naamgenoot iets uithaalt.

Tijdens hun verblijf in Frankrijk ontvingen de vrienden op zekere dag bezoek van inspecteur Marlowe van Scotland Yard, die hen vertelde, dat er sedert enige tijd een misdadiger in Londen opereerde, die zich John Templar noemde. Hoewel de werkwijze van dit individu in velerlei opzicht overeenstemde met die van de echte John Templar, betwijfelden zowel de pers als de politie-autoriteiten ten zeerste of hier wel degelijk sprake was van de echte John Templar. Daarom had inspecteur Marlowe Templar verzocht mee naar Londen terug te keren ten einde gezamenlijk de valse John Templar te grijpen. En tien dagen na hun aankomst in het vaderland deed John Templar de Tweede van zich spreken door de brutale diefstal in het huis van Lady Crisbell aan het Portman Square.

— Laat de kranten eens zien, Charley, vroeg Templar.

Gedurende een half uur was Templar verdiept in de opwindende lectuur van de Londense avondbladen, die met veel ophef melding maakten van de geraffineerde overval op Lady Crisbell en de haar ontstolen twee duizend pond, die kort te voren door een ambtenaar van de Midland Bank bij haar waren afgeleverd.

— Twee duizend pond is geen peuleschilletje, vond Templar. Die knaap schijnt overigens goed ingelicht te zijn. Hoe wist hij anders dat Lady Crisbell van morgen twee duizend pond zou ontvangen?

— Dat zul je hem zelf moeten vragen, meende Ophelia, die zat te genieten van een inmiddeels door Maryse gebrouwde Manhattan-cocktail. Ik heb er zo'n idee van, John, dat je je reputatie maar af moest staan aan die man en je terugtrekken uit je zaken. Je hebt nu mischien een goede opvolger gevonden, die je naam hoog zal houden.

Templar schudde resoluut het hoofd.

— Neen, dat nooit, Ophelia, antwoordde hij. Uit zijn hele manier van optreden voel ik, dat hij niet dezelfde doeleinden beoogt als ik. Hij wendt volgens mij het gestolen geld ten eigen nutte aan en laat er geen behoeftige en zieke landgenoten van profiteren. Ik ben van mezelf rijk genoeg om niet te hoeven stelen en roven. Ik doe het alleen om een gelijkere verdeling

van het geld tot stand te brengen. Deze vent is een arme schlemiel naar mijn mening, die in een minimum van tijd rijk wil worden. En dat wordt zijn ondergang.

— Je gaat dus iets tegen hem ondernemen? vroeg Maryse.

— Vanzelfsprekend, luidde het vastberaden antwoord. Je kunt toch moeilijk van mij verlangen dat ik gelaten toezie hoe mijn ongerepte reputatie als gentleman-inbreker en -avonturier door een derderangs inbrekertje in opspraak gebracht wordt?

— Ik ben er nog niet zo zeker van dat je concurrent een derderangs misdadiger is, John, vond Charles. Hij gaat verduiveld geraffineerd en brutaal te werk en zijn manier van handelen komt in velerlei opzicht overeen met de jouwe.

— Dat kan wel zijn, maar zijn doeleinden deugen niet, jongen. Hij is een parasiet, een a-sociaal individu, die de samenleving alleen maar schade kan berokkenen.

— Dus we gaan er achteraan?

— Natuurlijk, Charles. Ik zal onmiddellijk beginnen.

—En waarmee wilde je dan wel beginnen? vroeg Maryse verbaasd. Weet je soms waar hij woont?

— Ik zal beginnen met naar Lady Crisbell toe te gaan en haar er van overtuigen, dat John Templar niet John Templar was, die haar bezocht en dat John Templar de strijd zal aandoen met deze valse profeet.

— Ik zou maar oppassen als ik je was, meende Maryse, want je kunt er zeker van zijn, dat het huis van Lady Crisbell op het ogenblik een waar toevluchtsoord van detectives is. Wacht liever een paar dagen totdat de storm geluwd is.

— Ik denk er geen ogenblik aan, sputterde Templar tegen. Ik ga vanavond nog naar haar toe en het zal me gelukken haar er van te overtuigen, dat zij het slachtoffer is geworden van een oneerlijke inbreker.

— Dat klinkt nogal prozaïsch, vond Ophelia. Een oneerlijke inbreker.... alsof er eerlijke inbrekers zijn.

— Ja, Ophelia, die zijn er, in één van hen zit er in volle lengte en breedte voor je.

De vrienden moesten onwillekeurig lachen om deze arrogante opmerking, die niettemin volkomen in overeenstemming met de waarheid was.

— Ik zal beginnen om inspecteur Marlowe op te bellen, vervolgde Templar. Ik had eigenlijk verwacht hem reeds hier te zien. Ik begriep niet waar hij uithangt. Hij heeft me ver-

zocht met hem samen te werken tegen deze onverlaat en nu is hij in geen velden of wegen te bekennen.

Uit de woorden van de avonturier en de toon waarop hij sprak was duidelijk te horen, dat hij danig in zijn eergevoel was aangetast door het optreden van een onbekend individu, die zich ten onrechte van zijn naam bediende. En als hij ooit van plan was geweest een bepaalde onderneming uit te voeren dan was het wel deze keer, terwijl het vaste voornemen tot slagen zich nooit sterker had doen voelen.

Via pers en radio zou hij zich tot het Britse volk wenden teneinde zijn reputatie van gentleman-inbreker schoon te houden en weldra zouden de kranten en de nieuwsberichten melding maken van de oorlogsverklaring, die op dit ogenblik door één partij was onderkend. Een oorlog tussen twee partijen, waarvan er slechts voor één plaats was op deze wereld. Templar contra Templar....

HOOFDSTUK II.

Waarin hoofdingspecteur Slowgate en inspecteur Marlowe zich op de grond uitstrekken en een gepensioneerde kolonel van het Indische leger een trouwlustig paartje behulpzaam is.

Het begon reeds te schemeren in de werkkamer van hoofdingspecteur Slowgate. De schaarse, kale meubelstukken wierpen lange, grillige schaduwen op de grond en het scheen wel dat met de invallende duisternis ook een ongezellige, kille atmosfeer haar intrede deed.

Hoofdingspecteur Slowgate van Scotland Yard zat zijn ogen te pijnigen op een uitgebreid verslag van zijn onderschikte, inspecteur Marlowe, die belast was met het onderzoek naar de activiteit van de tweede John Templar. Met een ongeduldig gebaar knipte hij zijn bureaulamp aan en een golf van licht golfde over het rommelige bureau. Dan greep hij de hoorn van de huistelefoon en beval inspecteur Marlowe bij hem te komen.

— Ik word uit dat verslag van jou geen wijs, hoor, Marlowe, mopperde Slowgate nadat zijn ondergeschikte tegenover hem had plaats genomen. Je schrijft hier, dat het optreden van deze nieuwe John Templar volkomen identiek is aan dat van de originele John Templar. Maar vlak daar boven op beweert je, dat het toch niet de

echte John Templar is. Wat kan mij het schelen of het een echte of een onechte is? In ieder geval is het een John Templar. Die naam is alleen maar een pseudoniem voor het woord misdadiger. Ik heb je nu bijna vijftien jaar de tijd gegeven om John Templar te vinden en het is je niet gelukt. Neen, sterker nog, jij hebt die vent gelegenheid gegeven om er een zoon bij te maken, die in de voetsporen van zijn vader verder zal gaan. Wat heb ik aan zo'n inspecteur?

— Eh... als ik iets op mag merken, begon Marlowe, die het al weer warm begon te krijgen.

— Merk jij maar niets op, Marlowe, gromde Slowgate. Zoek die twee Templars liever. Als het nog lang duurt is er binnenkort een heel leger van die Templars, dat nog eens Scotland Yard zal binnenvallen om het te verzetten. Ik heb...

Zijn woordenstroom werd afgebroken door het rinkelen van de telefoon. Slowgate pakte de hoorn op en antwoordde:

— Ja? Slowgate hier.

— Er is hier een zekere Mr. Bromwich om u te spreken, sir, antwoordde de dienstdoende wachtcommandant. Hij zegt, dat het verband houdt met die affaire van de tweede John Templar.

— Stuur maar naar boven.

En Slowgate gooide de hoorn terug op het toestel.

— Heb je het gehoord? vroeg hij Marlowe. Een zekere Mr. Bromwich om ons iets op de mouw te spelden over John Templar de tweede. Geloof jij er iets van? Bij voorbaat trek ik al zijn verklaringen reeds in twijfel. Maar we zullen hem in ieder geval aanhoren. Je weet nooit waar het goed voor is.

Enkele ogenblikken later liet een agent in uniform Mr. Bromwich binnen. Hij was een man van omstreeks zestig jaar met een borstelige snor en een kort puntbaardje. Zijn toegesnepen ogen gingen schuil achter een donkere bril alsof buiten de zon hoog aan de hemel stond. Hij was gekleed in een donkerblauwe regenjas en droeg een zwarte hoed, die nogal diep over het voorhoofd getrokken was.

— Wat is er van uw dienst, Mr. Bromwich? vroeg Slowgate terwijl hij de man met een vluchtig handgebaar uitnodigde plaats te nemen naast inspecteur Marlowe.

— Ik kom u iets vertellen, heren, antwoordde de bezoeker, dat in verband staat met John Templar.

— Weest u dan alstublieft kort en zakelijk, Mr. Bromwich, verzocht Slowgate. Want onze tijd is zeer beperkt. Wat had u ons te vertellen?

— Ik wilde u vertellen, dat ik John Templar ben...

Slowgate en Marlowe wisselden een korte blik van verstandhouding en gelijktijdig schoten zij overeind om zich op de man te werpen. Doch deze was hen iets te vlug af geweest. Hij had zich snel tegen de muur teruggetrokken en keek nu, met een revolver in de hand, naar de beide politie-ambtenaren.

— Ho, ho, heren, grijnsde de bezoeker, die zich als John Templar had voorgesteld. U had toch moeten weten, dat ik daar niet invlieg. Weest u zo goed om weer te gaan zitten.

Slowgate zat het eerste en Marlowe volgde het voorbeeld van zijn chef. Ze keken allebei een beetje beteuterd en schaamden zich inwendig voor elkaar.

Mr. Bromwich alias John Templar kwam enkele stappen naar voren en bleef op ongeveer drie meter afstand van het bureau van de hoofdinspecteur staan.

— Hoofdinspecteur Slowgate, begon de bezoeker, mijn reputatie wordt op dit ogenblik danig geschaad door een bepaalde wijze van agitatie in de pers en over de radio. Men wil het doen voorkomen alsof er op het ogenblik twee John Templars zijn, die in Londen opereren. Ik kan een dergelijke waanvoorstelling van zaken niet dulden. Mijn naam is onbesproken en ik kan niet gedogen, dat men de mening zou zijn toegedaan alsof mij concurrentie wordt aangedaan. John Templar kent geen concurrentie, heren. Hij is nog steeds dezelfde van vijftien jaar geleden, nog even sterk en even machtig, en... nog even onvindbaar. Ik eis daarom van u, dat u het Engelse volk door middel van pers en radio zult laten weten, dat er op de gehele wereld slechts één John Templar is en dat ik dat ben. Mocht u niet aan mijn verzoek willen voldoen, dan zouden er in Londen rare dingen kunnen gaan gebeuren. Meer heb ik u niet te zeggen...

Hij deed enkele passen naderbij en ging vlak naast hoofdinspecteur Slowgate achter diens bureau staan, terwijl hij de loop van zijn revolver respectafdwingend heen en weer bewoog.

— Ik kan u natuurlijk niet zo achterlaten, vervolgde hij. Zodra ik de deur achter mij zou hebben dichtgetrokken, zoudt u naar de wacht telefoneren teneinde mij te laten arresteren. Geeft u mij eens enkele stellen handboeien.

Slowgate keek naar zijn ondergeschikte, die druk doende was het verveloze plafond te bestuderen.

— Kom, hoofdinspecteur, de handboeien, drong de man aan.

Slowgate trok een lade van zijn bureau open en wierp twee stel op het blad.

— Nog twee stel alstublieft.

— Ik heb er niet meer, antwoordde Slowgate, die in gedachten zijn polsen reeds geboeid zag.

— Dan zullen we het hiermede moeten doen. Willen de heren maar even opstaan en ieder een hand in één van de boeien steken.

Hoofdinspecteur Slowgate en inspecteur Marlowe zagen geen andere oplossing dan gehoorzamen en staken hun linker respectievelijk rechter hand in de boeien, die kort daarop met een scherpe klik dichtsloegen.

De valse John Templar — want de bezoeker was niemand anders dan de man, die van Lady Crisbell de twee duizend pond gestolen had — duwde de beide ambtenaren met hun gezicht tegen de muur en sloeg de tweede boei om hun enkels. Vervolgens sneed hij met een zakmes de telefoonleiding door, beval de politiemannen languit op de grond te gaan liggen en verliet dan zwijgend het vertrek, de sleutel in het slot omdraaiend.

- o -

Ongeveer tezelfder tijd had Evelyn Crisbell een geheime ontmoeting met George Gringle, haar vurige aanbieder, die ongeveer zeven jaar ouder was dan zij. Ze troffen elkaar in de woning van Primrose, die slechts enkele minuten gaans verwijderd lag van het deftige huis van Lady Crisbell. Evelyn vertelde haar liefde precies wat er die morgen in de salon gebeurd was en ze stak haar bewondering voor John Templar niet onder stoelen of banken.

— Maar je moeder vindt het toch maar niet goed, dat wij samen uitgaan, merkte de teleurgestelde George op.

Hij was een aardige vent van vijf en twintig jaren. Zijn blonde krullen hingen sluijk naar achteren, terwijl zijn heldere blauwe ogen een verstandige uitdrukking hadden.

— Heeft je vader het je verteld? vroeg Evelyn.

— Ja, hij kwam tussen de middag expres even naar huis om het me te vertellen. Het kan me niets schelen dat die man twee duizend pond van je moeder heeft gestolen.

Evelyn sloeg haar arm om zijn hals en gaf hem een teder kusje op zijn wang.

— Kom, George, laat nu de moed niet zakken. Je weet, dat ik over drie jaren meerderjarig ben en dat ik op dat tijdstip de beschikking krijg over een niet onaanzienlijk vermogen. Wat kan het mij schelen of mijn familie en kennissen me niet meer aankijken omdat ik met jou getrouwd zou zijn? Als we geld hebben, hebben we niemand nodig. Vind je ook niet?

— Maar ik wil niet leven van het geld van mijn vrouw, meende George Gringle. Als ik met je zou trouwen wil ik je onderhouden, voor je werken en zul je lief en leed met me moeten delen.

— Maar dat wil ik toch ook, George. Maar als ik dat geld nu toch krijg hoef ik het toch niet aan mijn moeder terug te geven? Het is altijd meegenomen. Geld is reuze gemakkelijk, hoor.

— Ik ben hoofdzakelijk in mijn wiek geschooten, omdat je moeder mij als een minderwaardig soort mens beziet. Kan ik er iets aan doen, dat mijn wieg in Whitechapel stond en de jouwe in een kasteel? Heb ik niet evengoed recht op het leven als jij en ieder ander. Je moeder heeft me beledigd en in mijn eer aangetast.

— Er is misschien een mogelijkheid om haar gunstig voor je te stemmen, George, meende Evelyn.

— Hoe bedoel je?

— Welnu, je weet, dat John Templar haar twee duizend pond afhandig heeft gemaakt. Als jij nu eens probeerde die John Templar te ontmaskeren. Ik ben er zeker van, dat mams je dan als een held zou beschouwen, vooral wanneer je haar het geld terug zou kunnen geven.

George Gringle scheen getroffen door dit voorstel van zijn meisje, maar bijna onmiddellijk daarop haalde hij onverschillig de schouders op en schudde het hoofd.

— Jij gelooft zeker nog in sprookjes, hè, Evelyn? Dacht je nu dat ik in staat zou zijn een misdadiger te ontmaskeren waar de politie al vijftien jaar vergeefs naar uitkijkt? Hoe zou ik hem moeten vinden?

— Je zoudt bij voorbeeld een val voor hem open kunnen zetten, George. Lok hem ergens heen.

— Ja, ja, jij hebt gemakkelijk praten. John Templar laat zich eventjes door George Gringle lokken. Meisje, wees toch verstandiger en blijf met je beide benen op de grond staan.

— Goed, doe het dan niet, dan moet je zelf ook maar weten wat er gebeurt. Kom, ik ga nu weer weg want mams weet niet dat ik uitgegaan ben. Wees nu niet treurig, want misschien

gaan we Zaterdagavond toch naar het theater. Mama dringt er namelijk op aan, dat ik naar het fuifje bij Lord Shrimpsey ga. Ik zeg dat ik er heen ga en kom stiekem naar je toe. Zullen we dat afspreken?

George kreeg weer moed. Hij pakte haar beet en gaf haar een stevige zoen op de kersrode mond.

— Allright, schatteke van me, Zaterdag gaan wij naar het theater, ondanks de tegenwerpingen van Lady Crisbell.

Ze keek hem terechtwijzend aan.

— George, geen hatelijke dingen over mams, hoor. Zij is een lieve vrouw die tegen jouw persoon niets heeft. Ze struikelt alleen over het verschil in stand.

— Dan hoop ik dat ze haar nek breekt als ze er nog eens een keer over struikelt.

Evelyn gaf geen antwoord maar schudde verdrietig het hoofd.

— Probeer toch redelijk te blijven, George. Kom, ik ga nu. Morgen zie ik je wel weer even.

Ze verdween snel om naar huis terug te keren, George in een gedeprimeerde stemming achterlatend.

- o -

John Templar had weinig moeite om het deftige huis aan Portman Square binnen te komen. Hij volgde de gebruikelijke weg. Via het witte belknopje deed hij de schel overgaan, vertelde de butler nadat hem opengedaan was, dat hij Lady Crisbell wenste te spreken in verband met de hedenmorgen gepleegde diefstal.

Primrose verdween ijlings na hem in de hall gelaten te hebben en ging zijn meesteres vertellen wie haar wenste te spreken.

Templar bekeek zichzelf intussen in de grote spiegel, die aan één der wanden hing. Hij controleerde zijn vermoming, die hem had doen veranderen in een rond zestigjarige grijsaard, wiens voorkomen veel gelijkenis vertoonde met dat van een gepensioneerde kolonel van het Indische leger. De borstelige witte snor stond stijf en trots omhoog, terwijl de trekken om zijn mond grimmig waren en één en al uitdrukking gaven aan discipline.

Na enkele ogenblikken keerde Primrose terug.

— Lady Crisbell zal u ontvangen sir, zei hij.

De oude man hield de deur van de salon voor de bezoeker open en deze ging naar binnen.

— Mylady, begon Templar, vergun mij mij aan u voor te stellen als .... John Templar....

De ogen van Lady Crisbell dreigden uit hun kassen te vallen, terwijl haar onderkaak enkele

centimeters zakte. Ze zocht druk naar een antwoord, doch aangezien ze dit niet scheen te kunnen vinden vervolgde Templar:

— Stelt u gerust, Mylady, ik ben niet gekomen om u enig kwaad te doen of ook maar iets van u weg te nemen. Mijn doel is alleen het zuiveren van mijn reputatie. De man, die hedenochtend de brutaliteit had om onder een bepaald voorwendsel uw huis binnen te dringen en u te beroven van een bedrag van twee duizend pond, was een bedrieger, die zich uitgaf voor John Templar, dus voor mij. Hij gebruikte mijn vlekkeloze naam om zijn daden goed te praten bij het Britse volk. Natuurlijk, de naam van John Templar spreekt tot de verbeelding van mijn landgenoten en zij weten, dat ik slechts daar steel waar overvloed is, dat op a-sociale wijze verkregen is, en het de armen geef. Maar de man, van wie u vanmorgen het slachtoffer bent geworden, is zelf een a-sociaal type, die zich wil verrijken door middel van diefstal. Aangezien ik niet kan toestaan dat op mijn naam handelingen verricht worden, die in strijd zijn met mijn principes, heb ik de man, die zich voor mij uitgeeft de oorlog verklaard. Ik zal niet rusten voor ik hem gevonden en aan de autoriteiten overgeleverd heb. Ik bied u mijn verontschuldiging aan voor de storing, die ik misschien teweeggebracht heb en verzoek u beleefd mij toestemming te willen geven om mij thans te verwijderen.

Hij maakte aanstalten om weg te gaan toen Lady Crisbell hem met een gebaar van haar hand tegenhield.

— Wacht u nog een ogenblik, eh.... Mr. Templar, zei ze.

Templar draaide zich om en bleef vlak voor haar staan, terwijl zijn koude blikken strak op het perkamenten gezicht bleven rusten.

— U.... eh.... bent van plan om die.... eh.... valse Mr. Templar te zoeken? vroeg ze.

— Zeer zeker, Mylady.

— Denkt u, dat er een kans op is, dat ik mijn geld terug krijg?

— Die kans bestaat inderdaad, Mylady, al kan ik u ook geen volkomen zekerheid geven.

— Ik wil u een gunstig voorstel doen, Mr. Templar. Indien het u mocht gelukken mij de twee duizend pond terug te brengen, dan beloon ik u hiervoor met een bedrag van.... eh.... laten we zeggen twee honderd pond. Vindt u dat genoeg?

Templar glimlachte onder zijn stijve snor en schudde langzaam het grijze hoofd.

— Het spijt me, Mylady, maar ik ben geen politiebeambte, die men met een fooi in de vorm van een goede sigaar af kan schepen. Een honorarium van twee honderd pond is voor een man met mijn vermaardheid te weinig. Ik zal trachten de twee duizend pond te achterhalen doch verlang hiervoor de helft als honorarium... niet als beloning, Mylady.

— Duizend pond? riep Lady Crisbell uit. Maar u bent net zo'n... u bent al even inhalig als die... eh... naamgenoot van u.

— Mylady, het spijt me te moeten bemerken, dat wij niet tot overeenstemming kunnen geraken. Het lijkt me beter, dat ik de twee duizend pond, indien ik ze kan achterhalen, voor me zelf houdt. Ten slotte steel ik ze dan niet van u maar van een dief. Begrijpt u wat ik bedoel?

— Neen, neen, Mr. Templar, laten we nog even praten. Ik wil graag met u tot een vergelijking komen, maar ik vind, dat u erg veel-eisend bent. Laten we zeggen, dat u vijf honderd pond moogt behouden.

Templar schudde vastberaden het grijze hoofd.

— Neen, Lady Crisbell. Ik verlang duizend pond....

— Goed dan, zuchtte zij. U krijgt duizend pond, maar brengt u in vredesnaam die andere duizend terug.

— Daar kunt u van op aan. Ik heb de eer u te groeten, Lady Crisbell. Goedenavond.

Met een paar passen was hij bij de deur, die hij snel opende en weer achter zich sloot. Enkele ogenblikken later was hij buiten in de duisternis verdwenen.

- o -

Templar liep met snelle schreden naar de hoek van het plein, waar zijn wagen geparkeerd stond. Het was mistig die avond en duidelijk drong het geloei van de misthoorns op de Theems tot hem door.

Juist toen hij de hoek bereikte, hoorde hij snelle voetstappen achter zich. Dit was geen gewone wandelaar. Hij voelde, dat de persoon, die achter hem kwam belangstelling voor hem aan de dag legde. Hij draaide zich snel om en stond dan plotseling vis à vis met een jong meisje van omstreeks achttien jaar.

— Mr. Templar, fluisterde ze, terwijl ze hem met smekende blikken aankeek, ik ben Evelyn Crisbell. Ik kwam zojuist thuis toen u bij moeder was. Door aan de deur te luisteren heb ik vernomen, dat u de echte John Templar bent. Zou ik u iets mogen vragen?

Templar wist niet goed hoe hij het had. Nog nooit in zijn carrière van gentleman-avonturier was hem iets dergelijks overkomen. Hij keek het jonge meisje in de eerlijke ogen en onwillekeurig vertrok zijn mond zich tot een vriendelijke glimlach. Dit kind kon geen kwade bedoelingen koesteren.

— Aangenaam kennis met je te maken, Evelyn, antwoordde hij. Wat wil je me vragen?

Ze sloeg even de ogen neer en speelde nerveus met het slotje van haar tas.

— Zult u mij niet uitlachen? vroeg ze bij voorbaat.

Templar beloofde plechtig het niet te doen. Hij begon vermaak in deze situatie te scheppen en wilde graag horen wat het kind hem te vragen had.

— Kunnen we niet ergens even rustig praten? vroeg ze dan weer.

— Zeker, mijn auto staat op de hoek. Laten we daar in gaan zitten dan kunnen we door niemand gestoord worden.

Enkele meters verder stond de zwarte limousine van de avonturier. Hij hield het portier voor haar open, sloot het weer en nam dan achter het stuur naast het meisje plaats.

— Zo, en vraag nu maar op, Evelyn.

— U moet weten, Mr. Templar, dat ik verliefd ben op een jongen wiens stand niet gelijk is aan de mijne. Hij is de zoon van onze butler, Primrose. Mams is er uiteraard op tegen, dat ik met hem omga en ze heeft me verboden Zaterdagavond met hem naar het theater te gaan. Ik heb George — zo heet hij — nu voorgesteld zijn best te doen om die valse John Templar te vinden en hem aan de politie uit te leveren. Hierdoor zal moeder misschien wat milder over hem oordelen en toestaan, dat ik met hem om blijf gaan. Maar George heeft geen ervaring in het opsporen van mis... eh... avonturiers. En ik heb gehoord, dat u die valse Mr. Templar ook zoekt. En nu wilde ik u vragen of u George zoudt willen helpen en als u hem gevonden hebt hem door George naar het politiebureau laten brengen. Dat wilde ik u vragen.

Templar keek het meisje enige ogenblikken doordringend aan. De uitdrukking op haar lief gezichtje was een en al eerlijkheid. Hij geloofde het kind, dat in haar kinderlijke liefde een zo'n absurd voorstel kon doen. Toch was Templar de mening toegedaan, dat hij misschien van de diensten van dit meisje en haar vriend gebruik zou kunnen maken om de valse Templar te vinden.

— Waar woont die vriend van je, Evelyn? vroeg hij.

— O, hier vlak bij, sir. Wilt u hem spreken?

— Ja, breng me naar hem toe. Laat hem beneden komen en plaats nemen in mijn wagen. Ik wil enkele ogenblikken met hem praten. Misschien zou ik jullie kunnen helpen, alhoewel ik je op de voorgrond zeg, dat ik geen huwelijksmakelaar ben en geenszins verantwoordelijk gesteld wil worden voor eventualiteiten in de vorm van kinderen, liefdessmart of wat dan ook.

Ze lachte en een paar vreugdetranen rolden over haar ronde wangen.

— Goed, rijdt u maar het plein om, we zijn er zó.

Twee minuten later stopte de zwarte limousine voor een smal huis in één der achter het plein liggende straten. Evelyn stapte uit, ging het huis binnen en keerde even later terug met een lange, slanke jongeman van omstreeks vijf en twintig jaar. Evelyn stelde hem aan Templar voor als George Gringle.

— Kijk, George, zei het meisje toen alle drie weer gezeten waren, dit is nu de echte John Templar. Hij kwam bij moeder om haar te vertellen, dat de man, die haar dat geld ontstolen had, een bedrieger was, die zich valselijk bediende van de naam van deze heer. Deze heer is de echte, grote en beroemde John Templar. Dat voel ik. En hij wil jou helpen om die andere John Templar te vinden. Als hij hem gevonden heeft geeft hij hem aan jou en kun jij hem naar het politiebureau brengen. Reken maar dat moeder dan respect voor je heeft en ze zal je oprecht erkentelijk zijn, indien je haar het geld kunt terugbezorgen.

George Gringle wist niet goed wat hij hoorde. Hij kon zijn ogen nauwelijks geloven en enkele ogenblikken lang staarde hij naar het gezicht van de man achter het stuur.

— Dus u bent de echte John Templar vroeg hij langzaam. Ik had me u heel anders voorgesteld.

Templar lachte zachtjes en gaf het meisje een knipoogje.

— Ik ben in werkelijkheid ook heel anders, jonge vriend. Mijn beroep noodzaakt mij echter geregeld van vermommingen gebruik te maken teneinde mijn ware identiteit geheim te houden. Maar, ter zake, ik heb van je meisje gehoord, dat je bij Lady Crisbell in een goed blaadje wenst komen te staan en dat je dit wilt proberen door de valse John Templar op te sporen. Ik heb hetzelfde doel, aangezien die man zich

wederrechtelijk van mijn naam bedient. Nu heb ik het volgende voorstel. Luister goed. De man, die zich voor de echte John Templar, dus voor mij, uitgeeft is een geldwolf, die zich in een minimum van tijd rijk wil stelen. Hij doet dat op een wijze, die hij indirect van mij geleerd heeft. Desondanks is zijn systeem geenszins het mijne, aangezien onze doelmerken verschillen. Wij kunnen hem dus verlokken met geld of waardevolle voorwerpen. Jij, George, zult er voor moeten zorgen, dat hij wordt aangetrokken door een fictieve buit, die een enorme waarde zou vertegenwoordigen.

— Maar hoe moet ik dat doen? vroeg de jongeman. Ik ken hem helemaal niet, ik weet niet waar hij woont en heb hem nog nooit gezien zelfs.

— Dat geeft allemaal niet. Je werkt op een kantoor of zoiets?

— Ja, ik werk op de Midland Bank. Lady Crisbell heeft mij aan die betrekking geholpen. Maar dat is ook het enige wat ze ooit voor mij gedaan heeft.

— Goed, dat doet hier nu niet ter zake. Luister liever. Als je morgen naar de bank gaat vertel je aan je collega's en iedereen, die het maar horen wil, dat die tweede John Templar toch eigenlijk maar een uilskuiken is. Je vertelt in geuren en kleuren het relaas van de diefstal van die twee duizend pond, maar voegt er aan toe, dat Lady Crisbell in haar slaapkamer voor een waarde van circa acht duizend pond aan juwelen bewaart, en dat die valse John Templar die netjes met rust heeft gelaten. Dat praatje, want dat is het natuurlijk, gaat vanzelfsprekend van mond tot mond. Iedereen zal het thuis vertellen, aan vrienden en bekenden en het zou me zeer verwonderen als ook mijn concurrent het niet ter ore zou komen. Begrijp je wat ik bedoel, George?

— Ja, ja, ik begrijp het volkomen. Ik ga morgen naar de bank en vertel mijn collega's en de portier en mijn chef, dat Lady Crisbell in haar slaapkamer voor acht duizend pond aan juwelen had liggen, die de dief onaangeroerd heeft gelaten. Ik kan dat tenslotte van mijn vader gehoord hebben, die als butler bij Lady Crisbell in dienst is.

— Precies. Ik geloof wel, dat dit allemaal aannemelijk klinkt.

— Maar stelt u zich nu voor, dat het Lady Crisbell ter ore komt? vroeg George.

— Hoe zou mams dat moeten horen? vroeg Evelyn. Ze bemoeit zich practisch met niemand en verkeert uitsluitend in kringen, waar die dief

zich zeer zeker niet zal vertonen. Neen, maak je daar maar niet bezorgd over.

— En houdt u dan het huis van Lady Crisbell in het oog? vroeg George, die kennelijk schik in het geval begon te krijgen.

— Ja. Ik of mijn vrienden. In ieder geval zal het huis, waar Evelyn woont vanaf morgen dag en nacht in het oog gehouden worden. Op die manier hoop ik de man te pakken te krijgen. Hij zal misschien nog eens een kansje wagen om die acht duizend pond aan juwelen in handen te krijgen.

— Ik zou u misschien nog beter ergens in huis kunnen verstoppen, stelde Evelyn voor.

Maar Templar schudde resoluut het hoofd.

— Neen, dank je wel, Evelyn. Je aanbod is zeer vriendelijk, maar ik zit niet graag ergens verstopt. Ik geef de voorkeur aan de vrijheid, zodat ik gaan en staan kan waar ik wil. Vergeet niet, dat er al vijftien jaar lang op me geloerd wordt en dat ik er geen behoefte aan heb om naar Dartmoor te verhuizen. Goed, dat was dus mijn plannetje. Heb je het goed begrepen, George. Zodra ik de man te pakken heb waar schuw ik je wel door middel van Evelyn die ik tenslotte telefonisch bereiken kan.

— Ik heb het begrepen, Mr. Templar, antwoordde de jonge Gringle. Alles gebeurt zoals u gezegd hebt.

— Goed, stap dan maar weer uit en ga naar boven. Denk er echter om dat je met niemand over dit gesprek praat, hoor. Ook niet tegen je vader.

George beloofde het en na zijn geliefde een kusje gegeven te hebben, stapte hij uit en verdween in het smalle huis in de donkere straat.

Templar reed het meisje terug naar Portman Square, waar hij haar voor de deur van haar woning afzette en na afscheid genomen te hebben gaf hij vol gas en verdween in snelle vaart.

- o -

Stelt U prijs op een complete serie?

Voor enkele liefhebbers hebben wij nog een beperkt aantal oudere nummers à f 0.25 per stuk

Zendt een postwissel met een opgaaf van de door U gewenste nummers en wij zenden U het verlangde franco thuis!

HOOFDSTUK III.

Waarin John Templar een beroeps-klaploper een warme hap aanbiedt en een ogenblik tijd neemt om in alle stilte te genieten van het schone der schepping.

De volgende middag gebruikte John Templar zijn lunch bij uit zondering in zijn club, waar hem de gelegenheid geboden werd een groot aantal oude kennissen te ontmoeten, die hij reeds in langere tijd niet meer gezien had. Hij had hiervoor een speciaal doel gehad. Het was eerder een grenzeloze verveling, die hem naar zijn club gedreven had.

Gezeten aan een klein tafeltje in de hoek van de rustige eetzaal genoot hij met smaak van de kreeft en de wijn, die de zwijgende ober hem geserveerd had. Hij gunde zich nauwelijks de tijd om op te zien en de overige leden, die langzaam de zaal begonnen te vullen, op te nemen.

Tot plotseling een welbekende stem hem van zijn bord deed opzien.

— Wel, wel, Sir Carlisle, wat heb ik u een tijd niet gezien.

Voor de avonturier stond een jonge man van omstreeks vijf en dertig jaar. Hij was gekleed in een grijs tweed-costuum, dat onmiskenbaar de meesterhand van de Londense kleermaker Poole verried. Het blonde vlashaar lag vlak naar achteren gekamd en de helderblauwe ogen keken de gentleman-inbreker vrolijk aan.

— Hallo, Cedric, hoe gaat het er mee? Alles nog bij het oude? Ga zitten en eet een hapje mee.

Cedric liet zich dit geen twee keer zeggen. Hij trok een stoel bij en nam tegenover zijn gastheer plaats.

— Zeg, begon Templar dan, terwijl hij zijn mes en vork naast het bord neerlegde. Ben jij niet een neef van Lady Crisbell?

Cedric knikte bevestigend en trok de dunne wenkbrauwen iets hoger op.

— Ja, zeker. Hoezo?

— Wel, heb je dan niet gehoord, dat ze je tante twee duizend pond lichter hebben gemaakt?

— Natuurlijk heb ik dat gehoord. Alle kranten stonden er vol van. De John Templar heeft wel een allerongeschiktst ogenblik uitgekozen voor zijn overval.

— Hoezo?

— Wel, ik was juist van plan vandaag naar haar toe te gaan om haar wat geld te vragen.

John Templar begon te lachen en nam een slok van zijn wijn.

— Zit je nog steeds in de purée, Cedric?

Sir Cedric Boswell was een bloedeigen neef van Lady Crisbell, doch bezat in tegenstelling tot zijn zeer gefortuneerde tante geen sou. De vader van Sir Cedric had zijn geld tengevolge van een bijzonder ongelukkige speculatie allemaal verloren en was kort daarop gemakshalve maar gestorven, teneinde van alle verdere kommer en verdriet af te zijn. Maar de jonge Cedric, die nooit veel geleerd had en dus volkomen ongeschikt was voor de één of andere functie, die hij als gevolg van zijn titel nog wel had kunnen krijgen, had gehoopt op een behoorlijke erfenis doch kreeg alleen een stapel te betalen rekeningen. En toen ging het snel bergafwaarts met Cedric, die overigens geen kwade vent was. De meeste leden van de Londense society mochten hem wel. Velen van hen nodigden hem af en toe eens voor een week-end uit en stopten hem dan heimelijk een paar bankbiljetten van een pond in de hand, die Cedric zonder in zijn eergevoel te zijn aangestast accepteerde.

— Hoe zou ik er uit moeten komen? vroeg Cedric. Mijn ouwe heer was alles kwijt en kreeg toen plotseling zin om te sterven. Ja, hoe bestaat het ook als je plotseling van rijk tot arm gebombardeerd wordt. Er zal voor mij wel niets anders opzitten dan mijn hele leven mijn hand op te blijven houden voor een aalmoes en een hap eten.

— Je gaat anders nog behoorlijk gekleed, merkte Templar op.

— Dat ben ik tegenover mijn familie ook wel verplicht om te voorkomen, dat hun naam in opspraak gebracht wordt. Lady Crisbell betaalt zo nu en dan eens een costume voor me, maar geld voor een borreltje kan er bij haar nooit af. In de grond van mijn hart gun ik het haar, dat ze die twee mille gestolen hebben.

— Wil je iets eten, Cedric? vroeg Templar, die zich toevallig op dit ogenblik meer voor de jonge Cedric interesseerde dan ooit te voren.

Cedric bestudeerde een ogenblik de spijskaart en bestelde dan bij de ober een eenvoudige lunch, die niet meer dan twaalf shilling zou kosten.

— Kom je vaak hier? vroeg Templar verder. Cedric knikte.

— Dit is tenslotte de enige club in heel Londen waar edellieden komen, die niets om handen hebben.

— Maar edellieden met geld in hun zak, Cedric, zei Templar.

— Precies, daarom kom ik hier óók.

— Om een maaltijd op te scharrelen?

— Noem het zoals u wilt, antwoordde Cedric aan zijn soep beginnend. Ik schaam me er niet voor, dat ik bedelen moet. Het is niet mijn schuld, dat mijn vader zaliger al zijn duiten verspeeld heeft. Of wel soms?

Templar zei dat hem niet de minste schuld trof, maar dat hij toch wel eens kon proberen iets uit te voeren in plaats van dag en nacht rond te hangen in etablissementen voor vermaak en op een andermans zak te teren.

— Wat zou ik moeten gaan doen? Op een kantoortje werken? Bah, daar voel ik me nog te goed voor. In het leger of bij de marine? Daar ben ik te oud voor. Wat blijft er dan nog over?

Templar moest toegeven, dat het overschot niet veel was. Wat moest een dergelijk lid van de gemeenschap nu eigenlijk uitvoeren?

— En ga je nu niet naar je tante? vroeg Templar.

— Pfff, die zal me aan zien komen. Eerst stelen ze twee mille bij haar en dan duikt kleine Cedric plotseling op om wat geld voor een borreltje te vragen. Neen, ik zal voorlopig wel moeten wachten tot ze over die schok heen is. Als ze er tenminste overheen komt. Ze zit zo aan haar geld vastgekleefd, dat het me niets zou verwonderen indien ze mijn vader gezelschap zou gaan houden!

Templar schoot in de lach ondanks het droevige van een dergelijke eventualiteit.

Hij deed een greep in de zak van zijn colbert en haalde er een rolletje bankbiljetten uit te voorschijn, waarvan hij er Cedric een paar toestopte.

— Hier heb je vijf pond, Cedric, ga je daar maar mee bezatten. Ik geloof niet meer, dat er van jou nog iets terecht zal komen.

Cedric nam de biljetten gretig aan en stopte ze onverschillig in zijn zak.

— U bent een heer, Sir Neville, zei hij eenvoudig. Als alle lieden uit onze stand een even groot gevoel voor hun medemens hadden als u dan was ik binnen een jaar een rijk man, waar ik in verband met mijn titel en afkomst toch aanspraak op zou kunnen maken.

— Rijk worden zul je nooit doen, Cedric, tenminste... zolang je eerlijk blijft.

— Wat bedoelt u, Sir Neville.

— Precies wat ik zeg, Cedric. Van werken word je nooit rijk, van bedelen ook niet, dus zal je het moeten stelen indien je toch een welgesteld man wenst te worden.

— Neen, dat nooit! Ik wacht nog liever tot de volgende oorlog om dan bij de vrijwillige luchtbescherming te gaan.

— Ach, ik heb wel een paar inkomsten, gaf Cedric toe. Ik ben bijvoorbeeld secretaris van de Landelijke Bond van Dierenbeschermers en geniet in deze hoedanigheid een salaris van vijf pond per week. Ik heb het salaris voor een heel jaar maar tegelijk opgenomen.

— En in één keer opgemaakt, vulde Templar aan.

— Het was niet moeilijk om dat te raden, vind ik, gaf Cedric toe.

— Van het buiten van je vader is natuurlijk ook niet veel overgebleven, wel? vroeg Templar plotseling.

— Het is publiek geveild. Ik geloof, dat het acht duizend pond heeft opgebracht en er zat nog vijf duizend pond hypotheek op ook.

— Je woont zeker tegenwoordig in Londen?

— Ik heb een flatje in Acacia Gardens. Als u voor de nodige ingrediënten zorgt kan ik wel eens een gezellig fuifje bij me thuis geven, stelde Cedric voor. Ik heb vijf kamers, een badkamer en een bergruimte. Er is dus plaats genoeg om de laveloze gemeente onder te brengen na afloop.

Templar zei dat hij dit aanbod heel vriendelijk vond, doch dat hij er voor bedankte. Hij was te oud geworden voor tafelschuimpartijen, zei hij.

— Je tante mag anders nog van geluk spreken, merkte Templar op, die op het ogenblik van de hak op de tak sprong.

— Omdat ze in haar slaapkamer acht duizend pond aan juwelen had liggen, die de dief onaangetoet liet.

— Hoe weet u dat? vroeg Cedric nieuwsgierig.

— Een vriend vertelde het me zojuist, gaf Templar ten antwoord. Als ik de dief geweest was had ik zekerheidshalve maar eens 'n kijkje boven genomen. In de meeste huizen op Portman Square is wel iets van waarde te vinden.

Cedric haalde de schouders op en stak een sigaret aan.

— Het laat me volkomen koud, Sir Neville, of mijn tante nu voor acht of tachtig duizend pond in haar kamer heeft opgeslagen. Zolang het niet in mijn kamer ligt kan het mijn interesse niet opwekken.

— Och, neen, dat kan ik wel begrijpen, maar ik zei het zo bij wijze van spreken, dat je tante in de grond nog geluk heeft gehad.

— Als ze de grond in gaat heb ik misschien nog eens geluk, alhoewel ik geloof, dat Evelyn wel alles zal erven. Ze zal wel uitkijken om de bladen van haar testament te bezoedelen met mijn naam.

Templar had geen lust meer om dit gesprek voort te zetten. Hij rekende af, schudde Cedric de hand en verliet de club om in gedachten verzonken naar zijn woning terug te wandelen.

- o -

Het was Templar niet bijzonder moeilijk gevallen om het juiste adres van Sir Cedric Boswell te ontdekken. Met behulp van het telefoonboek vond hij uit, dat de gedegenereerde edelman op nummer 18 in Acacia Gardens woonde. Acacia Gardens was een enorm flatgebouwencomplex in het Noorden van de Britse hoofdstad. Het had een geweldige omvang en de strakke, in Amerikaanse stijl opgetrokken gebouwen hadden vijf étages, die door een glazen trappenhuis en een liftkoker met bijbehoren met elkander waren verbonden. Hij wist zelf niet goed waarom, maar na het gesprek, dat hij met Cedric gevoerd had in zijn club, was hij besloten eens een kijkje te gaan nemen in diens woning, welke die avond wel verlaten zou zijn als gevolg van de vijf pond, die Templar de jongeman ter hand gesteld had en die nodig in „vuurwater” zouden moeten worden omgezet.

Daarom stond Templar die avond omstreeks elf uur aan de overkant van Cedric's woning om het gebouw aan de buitenkant op te nemen. Hij was gekleed als de gepensioneerde kolonel van het Indische leger, die de vorige avond een bezoek had gebracht aan de woning van Lady Crisbell.

De meeste lichten in de flat waren reeds gedoofd waaruit Templar afleidde dat het merendeel der bewoners zich reeds te ruste had begeven, hetgeen zijn plannetje aanzienlijk vereenvoudigde.

Na enkele minuten gewacht te hebben stak hij de donkere straat over en ging op nummer 18 door de glazen draaideur naar binnen. In de verlaten, helder verlichte hall, waar de vloer met een dik rubbertapijt bedekt was om ieder overbodig geluid te dempen, bleef hij even staan om een blik te werpen op het grote vier-

kante tableau, waarop de namen der bewoners gedrukt stonden. Cedric bleek op de vierde étage te wonen.

Zonder zich aan de lift te storen liep hij naar de trap en begon de klim naar de vierde verdieping. Op zijn weg kwam hij niemand tegen en hij kon tevreden zijn toen hij voor de deur van Cedric's appartement stond zonder een sterveling te zijn gepasseerd.

Uit zijn zak haalde hij een klein nikkelen apparaatje, waarvan hij een gedeelte in het lipslot stak, terwijl het andere gedeelte, dat naar buiten stak door zijn vaardige vingers dusdanig bewerkt werd, dat binnen een halve minuut een zachte klik weerklonk ten gevolge van het terug springen van het slot.

Voorzichtig duwde hij de deur open en stapte de donkere ruimte binnen. Enkele seconden bleef hij aandachtig staan luisteren of er onraad te bespeuren viel doch toen alles rustig bleef knipte hij zijn elektrische zaklantaarn aan en nam zijn omgeving in ogenschouw. Hij bevond zich in een kleine, langwerpige hall, die tamelijk spaarzaam gemeubileerd was met een nikkelen kapstok met dito parapluibak en langs de wanden enkele versleten tapijten van Perzisch origine, die de jonge Cedric waarschijnlijk nog uit de failliete inboedel van zijn vader had kunnen redden.

Voor hem bevonden zich drie deuren, die allen gesloten waren, doch niet op slot bleken te zijn. Hij ging door de meest linkse naar binnen en kwam terecht in een grote salon, die uitzicht bood op de straat. In tegenstelling tot de hall bood dit vertrek een geheel ander aanzien. Antieke meubelstukken stonden met smaak gerangschikt in het rond, terwijl zich langs één der wanden een enorme antieke boekenkast verhief, op wier planken een keur van waardevolle werken rustte. Ook dit bezit had Cedric waarschijnlijk aan de hamer van de veilingbaas kunnen ontrukken.

Boven een klein dressoir hing een levensgroot schilderij van Lord Boswell, vroeger één van Englands grootste zakenlieden op scheepvaartgebied, die Templar persoonlijk zeer goed gekend had.

Achter de salon lag een even smaakvol gemeubileerde eetkamer, die men via de glazen tussendeuren kon betreden. Doch aangezien Templar in beide vertrekken niet dacht te vinden wat hij zocht keerde hij weer terug naar de hall om de derde deur te proberen.

Deze ontsloot hem de slaapkamer van de jonge Cedric, die er weer eenvoudig, ja, bijna

schameltjes uitzag. Langs de wand stond een goedkoop eikenhouten ledikant, dat met de Franse slag was opgemaakt. Op een stoel lagen wat overhemden en een pyjamajasje te wachten op de komst van de jongen van de wasserij, terwijl in een hoek, naast een driedeurs linnenkast een half dozijn ongepoetste schoenen stonden. De wastafel vertoonde een geweldige collectie flesjes en potjes, benevens een scheermes en een scheerkwast, die met een dikke laag zeep bedekt was. Er onder prijkte een vuile handdoek, die tevens als vloerkleedje dienst scheen te doen.

Templar bepaalde echter zijn aandacht op de kleerkast. Hij opende de middelste deur en liet het licht van zijn zaklantaarn naar binnen schijnen. Een stuk of vijf costuums, een grijze ulster, een zwarte demie met witzijden shawl (smoking en rokcostuum hingen waarschijnlijk bij Ome Jan) en... een donkerblauwe regenjas. Achter de rechte deur vond hij enkele hoeden, waaronder één zwarte met slappe rand.

Gedurende twee volle minuten stond Templar voor de twee geopende deuren terwijl zijn blikken beurtelings op de donkerblauwe regenjas en de zwarte vilthoed bleven rusten. Dan bukte hij zich en begon koortsachtig te zoeken naar het zwart zijden masker, dat de valse John Templar gedragen had toen deze de vorige dag bij Lady Crisbell op bezoek was gekomen. Doch van een masker en zwarte handschoenen was geen spoor te bekennen en enigszins teleurgesteld sloot hij de kastdeuren.

Onwillekeurig had hij Cedric Boswell die morgen er van verdacht de valse John Templar te zijn en het was deze verdenking die hem had doen besluiten een bezoek aan diens woning te brengen.

Zeker hij had de donkerblauwe regenjas en de zwarte vilten hoed gevonden, maar hoeveel mensen in Londen beschikten niet over dergelijke kledingstukken? Het zwart-zijden masker en de zwarte handschoenen zouden een steviger bewijs geweest zijn. Doch deze bleken niet aanwezig te zijn. Tenzij ze ergens anders lagen.

Plotseling draaide Templar zich met een ruk om en richtte de straal van zijn lantaarn op de deur. Hij zag hoe de kruk voorzichtig omlaag gedrukt werd en even later draaide de deur langzaam open, juist nadat Templar zijn lantaarn uitgeknipt had. Seconden, die uren schenen te lijken, bleef hij roerloos met ingehouden adem staan luisteren naar het zwakke geluid dat vanaf de deur tot hem doordrong. Hij hoorde een licht geschuifel, een onregelmatige adem-

haling, terwijl een zoet parfum zijn neuszenen prikkelde. Wie zou daar binnen kunnen komen?

Om dit te weten te komen bleef er maar één oplossing over: licht maken en kijken.

Onmiddellijk knipte hij zijn lantaarn aan en richtte de straal op de deur. Een gilletje... en toen zag Templar een heel jong, heel lief, heel spaarzaam gekleed meisje.

Ze was net twintig jaar oud, hetgeen niet wilde zeggen, dat de natuur haar niet met schoonheid had begiftigd. Zonder een woord uit te brengen bleef Templar een volle minuut naar dit heerlijke schepsel van Moeder Natuur staren. Zijn blikken gleden van de lange, zwarte lokken via de schouderbandjes van het doorschijnende en pikant-korte hemdje, waaronder de welvingen van het ranke lichaam verleidelijk uitkwamen, naar de mollige dijen, de blanke knieën en de stevige goed gevormde kuiten om op de kleine, in rode muiltjes gestoken voeten te blijven rusten.

Ze stond nog steeds met wijdopengesperde ogen en mond naar de onbekende indringer te kijken en langzaam gleeed haar blanke, welverzorgde hand over het zachte zijde van haar hemdje naar boven om op haar snel op en neergaande borst te blijven rusten.

— Goeden avond, begroette Templar haar. Ik veronderstel, dat u geschrokken bent?

Ze gaf geen antwoord en bleef als gehypnotiseerd in de scherpe lichtstraal turen zonder te zien wie de man was, die hier achter verborgen was.

— U hoeft niet bang te zijn, troostte hij. Ik zal u geen kwaad doen. Ik ben geen inbreker of een moordenaar.

— Maar... maar... wie bent U dan? stotterde ze met een benepen stemmetje.

— Ik ben slechts... JOHN TEMPLAR....

Weer dat gilletje. Maar het was een charmant gilletje, dat uitstekend paste bij haar grote, zwarte, uitpuilende ogen, die angst en nieuwsgierigheid tegelijk uitdrukten.

— John... Templar???? herhaalde ze langzaam alsof het een naam was, die ze nauwelijks uit durfde te spreken.

— Ja, inderdaad. Kent u mij?

— Neen... eh... ja... uit de krant, bedoel ik. U bent een gentleman.

— Juist, lieve kind, ik ben een gentleman, en daarom hoeft je ook helemaal niet bang voor mij te zijn.

— Maar wat komt u dan doen, Mr.... Templar...?

— Dat zal ik je gauw vertellen, lieve kind. Maar, kom, trek eerst even iets aan want ik ben bang, dat je kou zult vatten.

In werkelijkheid voelde hij er niets voor om blootgesteld te blijven aan de verleiding, waarmee dit goddelijke wezentje hem nolens volens omgaf. Hij zou zich veiliger voelen indien hij al die schoonheid en charme veilig weggeborgen wist achter een dikke, wollen kamerjas, die zorgvuldig gesloten was met een gedraaid koord met kwastjes en desnoods met enkele dozijnen drukkertjes, die onder stroom stonden.

Ze gaf geen antwoord en verliet de slaapkamer om even later terug te keren in een donkerblauw rokje en een wit truitje, waarin zij er nog even bekoorlijk uitzag als voorheen.

— Laten we naar de salon gaan, stelde Templar voor. Het is hier zo ongezellig.

Ze ging hem voor naar de salon en stak twee kleine schemerlampjes aan, die aan de muur hingen. Er viel een zacht, roodachtig licht in het rond, waardoor de intieme sfeer aanzienlijk verhoogd werd en waarin de gestalte van het jonge meisje bijzonder goed uitkwam.

Templar nam plaats in een antieke fauteuil met hoge rug en nodigde haar uit zijn voorbeeld te volgen, waarna hij haar een sigaret offereerde en er zelf ook één opstak.

— Kijk eens, lieve kind, begon hij na een dun straaltje rook naar het plafond geblazen te hebben. Ik weet, dat Cedric Boswell in dalende lijn is. Hij doet niet anders dan drinken en uitgaan en zal binnen niet al te lange tijd uit iedere society-kring geweerd worden als een volslagen degeneré. Het is mij bekend, dat hij in grote financiële moeilijkheden verkeert, die een dusdanige vorm aan zouden kunnen gaan nemen dat Cedric zich niet meer staande zou weten te houden in het leven en zijn toevlucht zou nemen tot minder eerlijke praktijken. Hiervoor juist wil ik proberen hem te behoeden. Je zult weten, dat ik geen gewone misdadiger ben, dat ik niet steel om mijzelf er mee te verrijken, maar dat ik dit uitsluitend doe ten dienste van de armen onzer natie. Cedric is ook arm, zowel materieel als geestelijk en ik zou willen trachten hem te verrijken, geestelijk bedoel ik, opdat hij zijn eigenwaarde weer terug zal vinden en dat minderwaardigheidscomplex verliezen.

— Denkt u dat dat mogelijk zou zijn? vroeg het meisje verlangend.

Templar knikte.

— Ik denk het wel. Maar vertel me eerst eens wie en wat u bent en wat u in de vrij-

gezellenwoning van Sir Cedric Boswell uitspookt.

— Ik zal het u eerlijk vertellen, Mr. Templar, omdat ik weet, dat u geen slecht mens bent en alleen maar de wereld wil verbeteren. Ik ben de dochter van Lord Pendexter....

— Die enige tijd geleden vermist werd? riep Templar verwonderd uit.

— Precies, Mr. Templar. Ik had Cedric in Londen ontmoet op een fuifje bij Lady Sandwood en werd onmiddellijk verliefd op hem. Hij is een knappe, goed gebouwde man, weet u, en het was werkelijk als de bliksem bij donkere hemel. Ik hield in een ommezien van hem. We gingen verscheidene keren uit en ik voelde, dat ik hem niet alleen mocht laten. Hij was er erg aan toe, dronk als een Poolse soldaat en was volkomen blasé. Ik besloot toen, ondanks mijn jeugdige leeftijd — ik ben pas negentien — hem te redden. Over geld kon ik nog niet beschikken, doch ik pakte al mijn kleren in een paar koffers, nam mijn enkele sieraden mee en wat geld, dat ik in moeder's portefeuille vond. En daarmee kwam ik hier. Het geld heeft hij opgedronken, mijn sieraden verkocht evenals enkele van mijn tailleurs en een jaar jurken. Alles werd in geld omgezet om zijn drankzucht te bevredigen. Ik zie nu in, dat mijn pogingen vergeefs geweest zijn en dat ik, als ik niet op pas, met hem onder ga. Ik interesseer hem niet meer, hij beschouwt me als een blok aan zijn been en komt alleen naar huis om zich om te kleden of om te zien of er nog iets is, dat verkocht kan worden.

Ze hield even op om een paar tranen weg te vegen met de rug van haar hand en in deze tijd bekende Templar zichzelf, dat hij eerder verplicht was dit meisje te helpen dan Cedric Boswell, aangezien hij hem als een hopeloos geval begon te beschouwen. Inwendig had hij spijt hem die vijf pond gegeven te hebben. In plaats van hem daarmee te helpen had hij de man misschien nog verder naar de afgrond gesleept.

— En wat ben je nu van plan, Helen? vroeg Templar.

— Wat moet ik doen, Mr. Templar? Ik weet het niet. Zegt u het maar.

— Er is maar één ding, dat je kunt en moet doen, Helen, en dat is terugkeren naar je ouders. Vertel hen welke domheid je in een bevlieging hebt uitgehaald, wees vooral eerlijk, zeg dat je Cedric hebt willen helpen maar dat je tot de ontdekking gekomen bent, dat er niets meer valt te helpen. Keer terug naar je ouderlijk

huis en vergeet deze episode uit je leven. Je bent pas negentien jaar en dus te jong voor liefdesverdriet. Bovendien is Cedric helemaal geen man om verdriet te hebben.

— Denkt u dat mijn ouders mij terug zullen nemen? vroeg ze moedeloos.

— Daar ben ik zeker van. En als je wilt zal ik je er wel bij helpen. Ik ken je vader — je begrijpt natuurlijk wel, dat ik nog een andere plaats in de maatschappij inneem dan die van gentleman-inbreker — en via één van onze wederzijdse vrienden wil ik je terug laten brengen. Vind je dat goed?

— Graag, Mr. Templar, ik durf alleen niet naar huis terug. Zoudt u mij werkelijk door een vriend naar mijn ouders terug willen laten brengen?

— Dat beloof ik je, Helen. Zet die Cedric uit je hoofd. Hij is een nietsnut en bovendien vijftien jaar ouder dan jij. Jij kunt heus wel iets beters krijgen, hoor, waar je gelukkiger mee zal worden dan met Cedric. Op jouw leeftijd ga je heus niet dood van liefdessmart.

— Maar wat kwam u eigenlijk hier zoeken? vroeg ze plotseling.

— Ik verdenk Cedric er van de valse John Templar te zijn. Je zult uit de kranten wel gelezen hebben, dat er op het ogenblik een misdadiger in Londen opereert, die zich ook John Templar noemt. Ik ben de echte John Templar, al jarenlang, en ik heb een heilige eed gezworen die valse profeet aan de politie uit te leveren.

— Maar zou Cedric dan zijn eigen tante bestolen hebben?

— Waarom niet? Een kat in het nauw doet rare sprongen, Helen. Kijk maar eens naar jezelf. Jij stal geld uit de portefeuille van je eigen moeder en liet je ouders achter in dodelijke ongerustheid. Is het waar of niet.

Helen Pendexter sloeg de ogen neer en staarde in gedachten naar haar blanke vingers.

— Ja, u hebt gelijk, fluisterde ze. Ik zal teruggaan. Maar wanneer?

— Denk je dat Cedric vannacht nog naar huis komt?

— Neen, zeker niet vannacht. Als hij thuis komt zal het niet voor een uur of acht in de morgen zijn. Dan gaat hij zijn roes uitslapen en kruipt tegen een uur of vijf weer de één of andere kroeg in.

— Luister dan goed, Helen, ik zal zorgen, dat je voor acht uur door iemand, die je vader goed kent gehaald wordt en die je naar huis zal

brenge. Je ouders wonen geloof ik in Hampstead, is het niet?

— Ja. Wie zal me komen halen?

— Dat weet ik nog niet. Ik zal je in ieder geval van te voren opbellen zodat je weet, wie je verwachten kunt. Vraag hem niet wie ik ben, want die persoon in kwestie heeft er geen flauwe notie van, dat zijn vriend John Templar is. Bederf dus niet de hele boel door een kinderlijke nieuwsgierigheid. Ik bewijs je een dienst waarvoor je me later dankbaar zult zijn, be- loof mij dus, dat je geen enkele moeite zult doen om achter mijn ware identiteit te komen. Be- loof je me dat, Helen?

— Ik beloof het U, Mr. Templar, antwoordde ze eenvoudig.

— Goed, dan ga ik nu. Voor acht uur word je dus gehaald. Zorg dat je gereed bent en dat je koffers gepakt zijn. Je kunt dan thuis lekker ontbijten.

— Ik dank U zeer, Mr. Templar, voor alles wat U op het ogenblik voor mij wilt doen. Ik zal U altijd dankbaar blijven.

— Geen dank, Helen. Toon je dankbaarheid door je belofte te houden en deze episode uit je leven te vergeten.

Hij stond op, gaf haar een stevige hand en verliet de woning van Sir Cedric Boswell, die op dat zelfde ogenblik in een hevig duel ge- wikkeld was met één van de lantaarnpalen bij Marble Arch.

HOOFDSTUK IV.

Waarin Charles Houston het trottoir van een deftig plein bevuild met cigarettenu- peuken en Lady Crisbell in nachtgewaad haar gal uitspuugt.

Toen John Templar Acacia Gardens verliet, keerde hij niet naar zijn woning aan St. James Square terug, doch reed regelrecht naar Port- man Square, waar Charles Houston sedert het invallen van de duisternis de wacht had betrok- ken tegenover het huis van Lady Crisbell.

Templar verwachtte de komst van zijn naam- genoot, die, aangetrokken door het gerucht, dat Lady Crisbell voor acht duizend pond aan ju- welen in haar slaapkamer verborgen hield, het huis aan Portman Square ongetwijfeld voor de tweede keer met een bezoek zou vereren. En het feit, dat Cedric Boswell, wiens woning hij zojuist verlaten had, die nacht waarschijnlijk niet naar huis terug zou keren, sterkte hem in het vermoeden, dat zijn plannetje succes zou afwerpen.

Charles herkende de oudere heer, wiens ge- zicht achter het portierraampje opdoemde, eerst niet. Doch de vertrouwelijke stem van zijn vriend deed hem de vermomming doorzien.

Charles Houston stond onverschillig tegen 'n tuinhokje aangeleund en rookte de ene sigaret na de andere, hetgeen bewezen werd door het dozijn peuken, dat het trottoir bevolkte.

— Iets bijzonders gezien, Charley? vroeg Templar. Kom even naast me in de wagen zit- ten, dan kunnen we rustig praten.

Charles stapte naast zijn vriend in en stak een nieuwe sigaret op.

— Ongeveer een uur geleden verscheen er een jonge vent voor het huis aan de overkant. Hij was zo dronken als een kanon en kon nauwe- lijks op zijn benen staan. Met veel moeite wist hij de treden van de stoep op te klimmen en na aanhoudend gebeld te hebben ging hij op de stoep zitten. Er werd echter niet opengedaan en het scheen, dat hij in woede ontstak. Met beide vuisten bonsde hij tegen het paneel van de voordeur en ongeveer tien minuten na zijn komst ging de deur op een kier open. Hij liet zich met zijn volle lichaamsgewicht tegen de deur vallen en tuimelde naar binnen, waarna de deur weer gesloten werd. Enkele ogenblik- ken later gingen de lichten in de salon op. Van hieruit kon ik niet zien wie er in het vertrek waren of wat er gebeurde, doch kort daarop werden de lampen weer gedoofd en keerde de rust in het huis terug. Sedertdien is er niets meer gebeurd.

Templar dacht na over het relaas van zijn vriend en het was niet moeilijk om vast te stel- len, dat de dronken bezoeker niemand minder was dan Sir Cedric Boswell, die de vijf pond, welke hij van Templar had gekregen, inmid- dels in „vuurwater" had omgezet.

— Wat denk jij er van? vroeg Charles.

— Die dronkelap was de neef van Lady Cris- bell, Sir Cedric Boswell. Ik geloof, dat je hem wel eens ontmoet hebt. Zijn vader stierf kort nadat deze vernomen had, dat zijn hele fortuin naar de haaien gegaan was bij de één of andere speculatie met scheepvaartfondsen.

— O, dus het was niet de man, die wij zoeken?

— Dat weet ik nog helemaal niet, antwoord- de Templar. Waarom zou Sir Cedric Boswell niet de tweede John Templar zijn? Hij is zo be- rooid als een kerkrat en leeft van giften en gaven. Ten einde raad zou hij best zijn toe- vlucht kunnen nemen tot diefstallen.

— Waar heb je vanavond eigenlijk uitgehan- gen? wilde Charles weten.

— Ik heb een bezoek gebracht aan de woning van Sir Cedric Boswell.

— Maar waarom in vredesnaam?

— Zo maar. Toevallig vond ik in zijn kleerkast een donkerblauwe regenjas en een slappe zwarte vilthoed, de kledij, waarmede John Templar II zich aan Lady Crisbell vertoond heeft.

— Maar dat zegt toch niets, John, meende Charles. In Londen zijn misschien wel een miljoen mensen die over een donkerblauwe regenjas en een slappe zwarte vilthoed beschikken. Indien je het zwart zijden masker had gevonden en een paar zwarte handschoenen en een revolver of pistool, dan zou ik begrip kunnen hebben voor je standpunt. Maar nu, neen, die aanwijzingen lijken mij te zwak om Sir Boswell als John Templar II te kwalificeren.

— Misschien heb je gelijk, Charley, maar ik kan het gevoel niet van me afzetten, dat die Cedric dingen uitvoert, die niet door de beugel kunnen.

— Misschien handelt hij in verdovende middelen of is hij betrokken bij de één of andere smokkelaffaire, stelde Charles voor.

John Templar schudde vastberaden het hoofd, hiermede het voorstel van zijn vriend subiet van de hand wijzend.

— Neen, Charlie, Cedric handelt niet in verdovende middelen en is ook niet betrokken bij een smokkelaffaire. Bovendien vond ik in zijn flat niemand minder dan Helen Pendexter, de dochter van Lord Pendexter, die enige tijd geleden als vermist werd opgegeven.

— Helen Pendexter? riep Charles verbaasd uit. Maar hoe kwam die daar?

— Domme verliefdheid, luidde het antwoord. Ze had Cedric op een fuifje ontmoet en was onmiddellijk straal verliefd op hem geworden. Ze wilde hem verbeteren en proberen van de drank af te krijgen. Ze nam de benen met wat kleren, geld en een paar juwelen en nam haar intrek in de flat van Cedric. In het begin vond hij het misschien wel leuk, maar hij kreeg al gauw genoeg van haar en zette zijn leventje van plezier weer voort. Ik heb nogal lang met haar gesproken en haar weten te bewegen naar haar ouders terug te keren. Ik ga nu naar huis om me te kleden en zal haar dan in mijn hoedanigheid van Sir Carlisle gaan halen om haar naar haar ouders terug te brengen.

— Jij had ambtenaar van de reclassering moeten worden, John, vond Charles. Begin je nu al bezig te houden met het lot van gevallen meisjes ook?

— In het onderhavige geval wel, ja. Dit is geen gewoon geval van een gevallen meisje. Er steekt iets meer achter. Enfin, we zullen wel zien hoe dit zaakje afloopt. Blijf jij nog wat staan, ik zal zo dadelijk James naar je toesturen om je af te lossen. Tot straks, Charley. Ik denk om een uur of tien weer thuis te zijn.

— So long, John.

Charles stapte uit en nam zijn plaats tegen het hekje weer in, terwijl de zwarte limousine snel het plein rondreed en in een straat verdween.

Het was inderdaad Cedric Boswell, dië door Charles Houston gesignaleerd was voor de woning van zijn tante aan Portman Square. De jongeman, die laveloos was en nauwelijks op zijn benen kon staan, zat nu lui achterover in een fauteuil in één der slaapkamers van het deftige herenhuis. Voor hem stonden Lady Crisbell en haar dochter Evelyn, beiden in nachtgewaad, die de jongeman met gemengde gevoelens bestudeerden.

— Ik begrijp alleen niet, Cedric, begon zijn tante opnieuw, waar je de grenzeloze brutaliteit vandaan haalt om midden in de nacht in een toestand van volmaakte dronkenschap hier aan te bellen. Je weet, dat Primrose buitenshuis woont en dat na 's avonds elf uur één van de meisjes verplicht is om open te doen als er gebeld wordt. Je moest je schamen om hier te komen.

Cedric liet het hoofd van de ene kant van de stoel naar de andere rollen en keek de beide vrouwen met lodderige ogen aan. Hij maakte een slappe beweging met zijn hand om hen te beduiden hem met rust te laten, doch tante had haar gal nog niet geheel uitgespogen.

— Een schande is het, dat zeg ik je. Een schande voor onze hele familie. Het is gelukkig voor wijlen je vader, dat hij zijn zoon niet in een dergelijke toestand heeft gezien. Wat kom je eigenlijk doen?

Cedric, die met gesloten ogen had liggen luisteren naar de schelle stem van zijn tante, opende opnieuw de ogen en zei:

— Ikke.... kom hier een tijdje.... hik.... logeren.... ik heb.... rust nodig.... heeft de dokter tegen.... me gezegd....

— Logeren? riep Lady Crisbell met afschuw uit. Hier logeren? Neen, Cedric, dat vliegertje van je zal niet opgaan. Als je rust nodig hebt zal ik er voor zorgen, dat je in een psychiatrische inrichting wordt opgesloten. Volgens mij verkeer je in een vergevorderde staat van delirium, je bent als zodanig gevaarlijk voor je omgeving en dient uit de samenleving te wor-

den verwijderd. Hoe kom je eigenlijk altijd maar weer aan geld om te drinken? Dat zou ik wel eens willen weten. Misschien steel je het wel. Wie weet.

Cedric lacht flauwtjes en liet zijn oogleden weer zakken.

— Wie weet, zei hij.

Lady Crisbell vatte haar dochter bij de arm en duwde haar naar de deur.

— Laat één ding je gezegd zijn, Cedric, zei ze dan nog. Vannacht kun je in deze kamer je roes uitslapen en zorg er voor, dat je morgenochtend voor negen uur mijn huis verlaten hebt. Zo niet, dan zal ik me genoodzaakt zien je door de politie te laten verwijderen, die dan wel een andere plaats voor je hebben waar je voorlopig logeren kunt.

De beide vrouwen verlieten de kamer, Cedric half versuft achterlatend.

— Weet u niet waar Cedric woont, mama? vroeg Helen toen ze naar hun kamers teruggingen.

— Ja, in een flatgebouw in Acacia Gardens, antwoordde de vrouw.

— Waarom belt u dan niet een taxi op en laat u hem naar huis brengen? Ik ben gewoon bang met die man onder één dak te slapen. Denkt u dat hij echt gevaarlijk is?

Lady Crisbell schudde het hoofd en legde geruststellend haar hand op de schouder van het meisje.

— Neen, Evelyn, dat geloof ik niet. Hij is gewoon dronken en wil met rust gelaten worden. Morgen is hij weer helemaal de oude en zal ik wel eens met hem praten.

— Dus u stuurt hem niet voor negen uur weg?

— Ik wil eerst eens met hem praten. Het lijkt me het beste, dat ik eens een familierraad uitschrijf om te overleggen wat er met hem gebeuren moet. Hij is zeer zeker geen man, die waardig is de naam van zijn vader te dragen. Je hebt Lord Boswell geloof ik niet gekend, wel?

— Neen, mama. Door welke band was hij met ons verbonden?

— Lord Boswell was getrouwd met de enige zuster, die ik ooit gehad had, en die heel jong gestorven is. Hij was een heel goed mens, die niets maar dan ook niets gemeen had met zijn zoon. Cedric heeft nooit gedeugd en ik ben er van overtuigd, dat er niets van hem terecht zal komen. Iemand, die dag en nacht doorbrengt in kroegen en bars is niet in staat een nuttig lid van de gemeenschap te worden. Kom, ga

maar naar bed, we praten er nog wel eens over.

— George Gringle drinkt helemaal niet, mama, zei Evelyn plotseling.

Lady Crisbell keek haar dochter even onderzoekend aan.

— Evelyn, zei ze dan, ik wil, dat je die naam niet meer in mijn bijzijn noemt. Ik heb je gezegd hoe ik er over dacht en daar blijft het bij. Wel te rusten.

Ze draaide zich om en ging haar kamer binnen, Evelyn met een gebroken hart op de gang achterlatend.

- 0 -

Nadat Templar zich thuis had omgekleed en Helen Pendexter opgebeld om haar te zeggen, dat zij over enkele uren gehaald zou worden door Sir Neville Carlisle, nuttigde hij een stevige maaltijd, welke hij zelf in de keuken bereid had en zette zich vervolgens in een gemakkelijke stoel in de ruime salon om na te denken over al datgene, dat zich in de laatste twee dagen had voorgedaan.

Aan de ene kant voelde hij er zeer veel voor om aan te nemen, dat Cedric Boswell de valse John Templar was, doch aan de andere kant voelde hij, dat er iets niet klopte.

En toen de pendule in de salon zes uur sloeg was hij nog geen stap verder gekomen. Hij verliet zijn woning, stapte in zijn wagen en reed terug naar Acacia Gardens om Helen op te halen.

Het meisje zat reeds enkele uren gekleed op hem te wachten en het behoeft geen betoog, dat ze verheugd was niet langer alleen te zijn. Ze begroette Sir Neville Carlisle uitbundig en stelde voor onmiddellijk huiswaarts te keren.

Sir Neville Carlisle had hiertegen niet 't minste bezwaar en vijf minuten later verliet de glimmende limousine Acacia Gardens om koers te zetten naar het Noordelijk stadsgedeelte.

Twintig minuten later stopte de wagen voor een groot huis ergens in Hampstead. Templar stapte uit en liet het meisje in de wagen achter. Hij ging op de voordeur toe en belde aan.

Na enkele ogenblikken gewacht te hebben werd de deur op een kier geopend en verscheen een huisknecht, die gekleed was in een zwarte broek met een linnen, roodgestreept huisjasje met glimmende, koperen knopen.

— Ik ben Sir Neville Carlisle, zeide Templar, terwijl hij de man zijn kaartje overhandigde. Is Lord Pendexter thuis?

— Zijn Lordschap slaapt nog, Sir, antwoordde de man.

— Ga hem dan wekken en zeg hem, dat ik hem dringend wens te spreken. Zeg hem, dat hetgeen ik te vertellen heb verband houdt met zijn dochter.

De butler trok zijn wenkbrauwen iets op en opende de mond om iets te zeggen. Hij scheen zich echter op het laatste ogenblik te bedenken, maakte een korte buiging met het bovenlichaam en verdween, de deur op een kier staan latend.

Templar moest bijna vijf volle minuten buiten wachten voordat de butler terugkeerde.

— Zijn Lordschap zal u gaarne ontvangen, Sir Neville, zei hij. Wilt u mij maar volgen. Misschien wilt u in de bibliotheek zolang wachten. Lord Pendexter zal in vijf minuten bij u zijn.

Templar liet de man voorgaan naar een ruime bibliotheek, die aan alle vier de muren in beslag genomen werd door hoge, met boeken beladen stellages, die het enorme gewicht van hun last nauwelijks konden torsen. In het midden voor de open haard stond een brede bank met zachte kussens, een laag, langwerpige tafeltje en twee fauteuils er omheen. Nadat de butler was heengegaan nam hij plaats en liet zijn blikken langs de ruggen der boeken glijden. Het was lang geleden, dat hij hier voor de laatste maal had gezeten. De oorlog was nog niet eens begonnen toen hij Lord Pendexter, die hij in de club regelmatig had ontmoet, eens opgezocht had om hem er toe te bewegen in te schrijven op een renteloze lening, welke bestemd was voor de bouw van een tehuis voor doofstomme kinderen. Lord Pendexter, die als een royaal philantroop bekend stond had een aanzienlijk bedrag ter beschikking gesteld, dat hij als een gift wenste beschouwd te zien en niet als een lening.

— Goedenmorgen, Sir Neville, zei de edelman, die plotseling was binnengekomen. Hij was gekleed in een donkerblauwe kamerjas en droeg een bordeaux-keurige shawl om de hals, terwijl zijn blote voeten in zwarte, lederen slippers staken.

— Hoe maakt u het, Mylord? vroeg Templar. We hebben elkaar al in enkele jaren niet meer gezien.

Lord Pendexter, een rijzige, corpulente persoonlijkheid van omstreeks vijf en vijftig jaar, die zijn hele leven niet veel meer had behoeven te doen dan couponnetjes knippen en dividendbewijzen verzilveren. Daarnaast had hij nog weten te huwen en zijn vrouw een dochter ge-

schonken, de negentienjarige Helen, die thans buiten in Templar's auto zat te wachten om weer in het ouderlijk huis te worden opgenomen na een frivole escapade van een tiental weken.

Lord Pendexter ging op de bank tegenover zijn gast zitten en begon langzaam een pijp te stoppen.

— Hoe het gaat? vroeg hij mat. Hij haalde de schouders op en hield een brandende lucifer boven de gestopte pijp.

— Wat zal ik zeggen? Mijn vrouw en ik leven niet meer sedert Helen is verdwenen. Kende u haar?

— Neen, moest Templar bekennen.

— Een schat van een meid. Ons enig kind. U hebt geen kinderen, dus u kunt het nooit zo zuiver aanvoelen als een vader. Maar ik weet wat het betekent een dochter te moeten missen, die in ons huis als een zonnestraaltje gold. Maar, Sir Neville, ik hoorde van de huis-knecht, dat u mij juist iets over mijn dochter wilde vertellen. Hebt u haar gezien? Is ze nog in leven?

— Uw dochter leeft, Lord Pendexter, en...

— Gode zij dank, riep de man uit en het scheen of er vanonder de vale gelaatskleur een rossige gloed opstak, die zijn wangen begon te kleuren.

— Ja, Mylord, Helen leeft en ze zal binnen zeer korte tijd naar huis terugkeren. Laat mij u vertellen hetgeen geschied is, waarbij ik u op de voorhand verzoek haar daad niet te ernstig te beoordelen, omdat zij wat, zij deed, gedaan heeft in een ogenblik van geestelijke zwakte.

— Ze is toch niet...., vroeg Lord Pendexter voorzichtig, terwijl de rode gloed op zijn wangen eensklaps was verdwenen.

— Neen, geenszins, Mylord, antwoordde Templar, die begreep dat zijn gastheer niet gesteld was op het grootvaderschap indien hij dit te danken had aan een ongetrouwde dochter van negentien jaar.

— Een week of tien geleden leerde Helen op een fuifje een jongeman kennen, op wie zij smoorlijk verliefd werd, zoals dit in vaktermen heet. Deze jongeman was een zekere Sir Cedric Boswell, een volle neef van Lady Crisbell.

— De jonge Boswell? riep Lord Pendexter uit. Neen, maar, dat is een blamage voor onze gehele familie. En Helen werd op die nietsnut verliefd?

— Blijft u kalm, Mylord, en ik herhaal nog eens, beoordeel haar daad niet te streng. Helen

is op dit ogenblik ongelukkiger dan u, dat kan ik u verzekeren. Kortom, Helen verbeeldde zich niet meer zonder Cedric Boswell te kunnen leven. Het ongeluk wilde echter, dat Cedric zo arm was als een kerkrat en bovendien nog verslaafd aan de drank. Maar Helen wilde hem van deze verslaafdheid afhelpen. Ze pakte haar koffers, nam haar enkele juwelen mee en het geld uit de portefeuille van uw vrouw, en nam haar intrek in de woning van Sir Cedric Boswell. De hartstocht van Cedric duurde maar kort. Na een week reeds kreeg hij weer behoefte aan sterke drank. Hij had echter geen geld en Helen verkocht haar kleren, beleende haar juwelen en gaf hem het geld van haar moeder. Zo ging het door. Er was geen houden meer aan en Helen zag in, dat ze tegen windmolens vocht. Ze durfde echter niet terug naar huis en er bleef haar dus niets anders over dan in de woning van Cedric te blijven, honger te lijden en tranen te storten om haar met eigen voeten vertreden geluk. Totdat een vriend van mij haar gisteren in hopeloze toestand toevallig in de flat aantrof. Hij verzocht mij — omdat hij onbekend wenst te blijven — het meisje onder mijn hoede te nemen en er voor te zorgen dat zij weer bij haar ouders terugkwam. En dat heb ik gedaan, Mylord. Helen zit buiten in mijn wagen te wachten totdat u haar toestemming zult geven het ouderlijk huis weer binnen te gaan.

Tranen van vreugde stroomden de oude man over de wangen en hij was op het ogenblik niet in staat met woorden aan zijn geluk uitdrukking te geven. Templar begreep echter wat er in de man om moest gaan en stak inmiddels een sigaret op in afwachting tot Lord Pendexter weer tot zich zelf gekomen zou zijn.

Na enige tijd stond hij op en liep naar de deur. Templar volgde hem de hall in. Hij zag hoe de man de voordeur opende, met moeite de stoep afliep en het portier opendeed van de wachtende auto. Helen kwam onmiddellijk naar buiten en viel haar vader om de hals. Ze kuste de oude man vurig en tranen welden op uit haar ogen.

Arm in arm keerde het tweetal naar binnen terug.

— Sir Neville, sprak Lord Pendexter, ik dank u... meer kan ik niet zeggen. Helen, ga naar je moeder en vraag haar om vergiffenis...

Helen stak haar hand naar Templar uit en drukte deze warm zonder een woord te kunnen zeggen. Dan draaide ze zich om en liep de trap op naar boven. Lord Pendexter trok Tem-

plar mee de salon in. Hij schonk twee glazen whiskey in en gaf er één aan de avonturier, terwijl hij het andere omhoog hief.

— Op het teruggekeerde geluk, Sir Neville, zei hij eenvoudig.

De beide mannen klonken en ledigden hun glas.

— Dat ziet u, Sir Neville, zei Lord Pendexter, na een ongelukje volgt meestal het geluk. Gisterenavond kreeg ik plotseling bezoek van John Templar, u weet wel, die beruchte gentleman-misdadiger. Ik weet niet of het de echte of zijn imitatie was, want naar het schijnt zijn er op het ogenblik twee, die elkaar concurrentie aandoen. Hij drong om ongeveer negen uur mijn woning binnen na aangebeld te hebben. Aan de butler stoorde hij zich niet en liep regelrecht naar de salon waar mijn vrouw en ik zaten te lezen. Hij eiste al het geld dat we in huis hadden en de juwelen. Boris, onze butler, wist echter een catastrofe te voorkomen. Hij wist de man het wapen uit de hand te slaan en toen deze zich belaagd voelde wilde hij het hazenpad kiezen. Maar Boris greep hem bij de pols, doch Templar wist zich los te rukken. Hij rende naar de voordeur en verliet het huis, zonder enige schade te hebben aangericht.

Hebt u het Scotland Yard gemeld? vroeg Templar.

— Neen, waarom zou ik mijn naam in alle kranten laten zetten? Ik zie er geen reden voor om het aan de grote klok te hangen. Maar we hebben toch een aandenken aan die John Templar. Vanmorgen vroeg vond Boris in de hall een gouden armband met een degen in een schede er aan. Dit heeft de man zeker verloren toen Boris hem bij de pols greep. Hier is het.

Uit de wijde zak van zijn kamerjas haalde Lord Pendexter een kunstzinnig gesmede gouden armband, waaraan een miniatuur schede hing met een degentje er in, dat verwijderd kon worden. Op de sluiting van de armband stond een familiewapen...

— Lord Pendexter, zei Templar na enig aarzelen, zoudt u mij een genoeg doen?

— Maar natuurlijk, Sir Neville, wat is er van uw dienst?

— Leent u mij dit kleinood voor hoogstens twee dagen. Ik beloof u op mijn woord van eer, dat u het binnen twee maal vier en twintig uur terug zult hebben. Ik zou willen uitzoeken aan de hand van dat familiewapen wie de eigenaar zou kunnen zijn.

— Toegestaan, Sir Neville. Neem het mee, zoek het uit en breng het me weer terug. Ik zou het niet graag willen missen, ziet u.

Templar beloofde het nogmaals plechtig. Dan nam hij afscheid van Lord Pendexter na hem gevraagd te hebben zijn groeten over te brengen aan Lady Pendexter en Helen.

Hij stapte in zijn wagen en reed terug naar huis waar zijn vrienden juist aan het ontbijt zaten.

— Je mag James wel eens gaan aflossen, zei de avonturier tegen Charles, die met kennis een ei scalpeerde.

— Hoe kom je daar bij? vroeg de jongeman. Ik ben nauwelijks thuis.

— Hoe laat heeft James je dan afgelost?

— Om twee uur.

— En durf je dan te zeggen, dat je pas thuis bent. Ik zou maar gauw naar hem toegaan.

— Is onze kleine John vannacht lekker aan de zwier geweest? vroeg Ophelia.

Templar wierp haar een vernietigende blik toe.

— Beste kind, ik heb niet zoals jij op mijn rug liggen soezen. Met voldoening kan ik terugzien op de achter mij liggende uren.

— En wat heeft Johnny boy dan wel voor belangrijke dingen gedaan? Ben je soms ook bezig de vrede te verdedigen?

— Ik heb werkelijk heel belangrijk werk gedaan. In de eerste plaats heb ik ontdekt, dat er iemand is, die een donkerblauwe regenjas en een zwarte slappe vilthoed heeft. Vervolgens heb ik een gevallen meisje van negentien jaar weer op de been geholpen en haar naar het ouderlijk huis teruggebracht.

— Je hebt dus eigenlijk een beetje voor zuster van de Middernachtzending gespeeld, niet?

— Noem het zoals je wilt, Ophelia.

Templar keek even op zijn polshorloge en zei dan:

— Zeg, Charley, het lijkt me beter, dat je James met de wagen gaat halen en dat jij ook terugkomt. Ik geloof niet, dat het nog noodzakelijk is om langer te blijven posten indien James niets gezien heeft.

— Dat dacht ik ook. Zo'n dief komt tenslotte toch niet overdag.

— Waarom niet. Twee dagen geleden kwam de valse John Templar ook tegen een uur of elf in de morgen bij Lady Crisbell om haar geld te stelen. Waarom zou hij het dus niet een tweede keer ook doen.

— Maar jij verdenkt toch Sir Cedric Boswell er van? Nou, die is in haar huis. Misschien

heeft hij op het ogenblik al reeds iets te pakken dat hij gebruiken kan.

— In ieder geval horen we wel van James of hij het huis verlaten heeft. Ga nu maar, als je met je ontbijt klaar bent.

Charles maakte geen bezwaren en ongeveer tien minuten later verliet hij het huis aan St. James Square om James op te gaan halen.

Het bleef enige tijd stil in de grote eetkamer van het deftige herenhuis. Totdat Maryse Choisy plotseling de stilte verbrak door haar mes met enig gerinkel op het bord te doen neerkomen. Ze scheen er zelf van te schrikken en begon te lachen.

— Bah, wat zijn jullie allemaal stil, zei ze. Het lijkt wel of we in één of ander sterfhuis op de komst van de lijkwagen zitten te wachten.

Templar moest lachen om deze primitieve vergelijking.

— Wat wil jij dan in vredesnaam? Dat we om acht uur 's morgens op een holletje rond de tafel gaan lopen op de maat van negermuziek?

— Vertel liever eens iets van je belevenissen in de afgelopen nacht, stelde Maryse voor. Je vergeet, dat wij altijd nieuwsgierig zijn naar de heldendaden van onze mannen.

— Er valt niet veel te vertellen, Maryse-lief, antwoordde Templar, terwijl hij een zacht gekookt eitje van zijn hoofddeksel ontdeed. Ik zit nog steeds achter die bedrieger aan en ik geloof wel, dat het niet lang meer zal duren voor ik hem te pakken heb.

— Wie denk je dat het is?

— Daar ben ik nog niet zeker van, luidde het raadselachtige antwoord.

— Dat betekent dus, dat er meerdere personen voor in aanmerking komen, stelde Ophelia vast. Goed, vertel ons dan maar wie deze personen zijn. Ik weet wel dat je dat toch niet doet. Je vertelt ons altijd pas wie het is, als je zelf zekerheid hebt.

— Waarom zou ik een verdenking tegen iemand uitspreken wanneer de mogelijkheid bestaat dat die persoon in kwestie zo onschuldig is als een pasgeboren kindje?

— Goed, dan vertel je ons niets en lezen we het wel in de kranten. Blijf je vandaag thuis?

— Thuis? vroeg Templar verbaasd. Dacht je dat ik de man hier kon vinden? Neen, lieve kind, ik ga dadelijk weer op pad.

— En waarheen?

— Op zoek naar de eigenaar van een familiewapen, dat ik voor twee dagen geleend heb, luidde het geheimzinnige antwoord.

HOOFDSTUK V.

Waarin blijkt, dat Cadric Boswell geen voorliefde voor een spaarbank heeft en Templar weer eens een gepensioneerde kolonel is.

Nadat Templar zijn woning verlaten had, reed hij in de kleine sportwagen naar Oxford Street, waar hij stopte voor een winkel, waar men ridderorden in- en verkocht, benevens allerlei antiquiteiten terwijl een groot bord boven de ingang te kennen gaf, dat men zich ook bezig hield met het opsporen van familiewapens, stambomen e.d.

Templar vroeg de eigenaar van de zaak te spreken en werd even later voorgesteld aan Mr. Hanson, die de bezoeker uitnodigde zijn privé-kantoor te willen betreden.

— Wat kan ik voor u doen, Sir Neville? vroeg Mr. Hanson nadat de beide mannen gezeten waren.

Templar haalde de gouden armband met het degen er aan voor de dag en legde het voor de stamboomvorser op het bureau neer.

— Kijkt u eens, Mr. Hanson, op de sluiting van dit kleinnood staat heel duidelijk een familiewapen, dat er nogal ingewikkeld uitziet. Ik zou graag willen weten welke familie dit wapen toebehoort.

Mr. Hanson nam de ketting op en bestudeerde met behulp van een loupe, die hij in de oogholte plaatste, het wapen, dat met het blote oog niet nauwkeurig onderscheiden kon worden.

— Tja, Sir Neville, dat is een heel kunstzinnig samengesteld wapen, dat ik niet onmiddellijk thuis kan brengen. Als u tijd hebt, wil ik het graag voor u uitzoeken. Hebt u er geen enkel idee van welke familie de drager van dit wapen kan zijn?

Templar schudde het hoofd.

— Neen, anders ging ik het hun wel vragen.

Dat vond Mr. Hanson ook. Hij stond op uit zijn stoel en greep vanuit een overbeladen boekenkast enkele lijvige werken, waarin hij ijverig begon te bladeren. Alle bladen vertoonden kleurige wapens met lange beschrijvingen over herkomst en families.

Het duurde tamelijk lang en er werd geen woord gesproken. Mr. Hanson was geheel en al in zijn werk verdiept en scheen volkomen te zijn vergeten, dat er iemand aan de andere kant van zijn bureau zat. Hij bestudeerde verscheidene malen het wapen op de gouden sluiting, vergeleek dan de details met de kleurige

tekeningen in het boek en schudde dan weer bedenkelijk het hoofd.

Templar had precies vijf kwartier zwijgend en ingespannen zitten wachten toen Mr. Hanson een zucht van verlichting slaakte en achterover in zijn stoel leunde.

— Eureka, riep hij uit, dat zei Archimedes toe hij in het bad zat.

— Hebt u het gevonden? vroeg Templar gretig.

Mr. Hanson knikte terwijl hij met de vingers de ogen uitwreef.

— Ja, het heeft wel lang geduurd maar uw wachten is beloond geworden, Sir Neville.

— Welke familie hoort het wapen toe?

— Dit wapen is het eigendom van het geslacht Boswell. Waarschijnlijk was deze ketting het eigendom van de onlangs overleden Lord Boswell. De schede met het degen er in is een natuurgetrouwe weergave van één der taferelen uit het wapen. Met behulp van deze loupe zult u de schede duidelijk kunnen zien terwijl het degen er over gekruist is.

Templar bekeek het en knikte instemmend. Hij wist genoeg. De ketting had toebehoord aan Lord Boswell; Cedric had de ketting natuurlijk geërfd en gisteren had Cedric Boswell in zijn hoedanigheid van de valse John Templar de ketting verloren bij de kleine strubbeling met Boris, de butler van Lord Pendexter. Dus was Cedric....

Tenzij Cedric het ding ergens beleend of verkocht had....

Hij betaalde Mr. Hanson voor diens diensten en nam afscheid. Terwijl hij langzaam door het drukke verkeer van Oxford Street reed bekende hij zich zelf, dat hij eigenlijk nog geen steek verder was gekomen. Want indien zou blijken, dat Cedric de ketting verkocht of beleend had dan kon hij nooit de persoon geweest zijn, die hem gisteravond in het huis van Lord Pendexter verloren had.

Toen hij langs het gebouw van de Midland Bank reed stopte hij plotseling. Hij ging naar binnen en vroeg een onderhoud aan met de directeur. Een vol uur bleef hij binnen en toen hij weer in zijn wagen stapte scheen zijn gezicht iets vrolijker te staan.

Door een plotselinge inval draaide hij de wagen en reed snel in Noordelijke richting. Twintig minuten later stopte hij voor de woning van Lord Pendexter. Zijn Lordschap ontving hem met een gelukkig gezicht.

— Kom binnen, Sir Neville, kom binnen. Wij zijn de gelukkigste mensen op de wereld. Wilt

u dat geloven? Maar ook het geluk duurt niet al te lang. Komt u eens binnen.

Hij troonde Templar mee de salon in en nodigde hem uit te gaan zitten.

— Nog geen half uur geleden ontving ik deze brief, Sir Neville, die door een jongetje werd afgegeven. Leest u maar eens.

Templar nam de brief aan en las de op een schrijfmachine getypte zinnen:

„Mylord,

„Het is mij bekend, dat uw dochter Helen „sedert enkele uren weer is teruggekeerd in „de ouderlijke woning. Ik weet niet of het „u bekend is, wat de reden van haar tien „weken lange afwezigheid geweest is, doch „ik kan u verzekeren, dat deze redenen zeer „veel stof zouden doen opwaaien in de Lon- „dense society-kringen. Tien weken lang „heeft zij onder één dak samengeleefd met „een persoon, die een niet al te beste repu- „tatie geniet. U kunt zich voorstellen, wat „zich onder dit dak heeft afgespeeld.

„Ik ben er niet de man naar om rucht- „baarheid aan dergelijke flirtations te ge- „ven en ben gaarne bereid u een dienst te „bewijzen door mijn mond te houden. Doch „aangezien de ene dienst de andere waard „is, zou ik u willen verzoeken mij een bedrag „van twee honderd pond te willen doen toe- „komen aangezien ik mij op het ogenblik in „moeilijke financiële omstandigheden be- „vind. Dit bedrag moet door u in een blanco „enveloppe worden gestoken en afgegeven „aan een jongeman, die zich vanavond om „tien uur aan uw woning zal melden. Wan- „neer u aan mijn voorstel gehoor geeft zal „niemand in de gehele wereld vernemen, „wat uw dochter achter haar jonge rug „heeft. Dit is geen chantage, doch een vrien- „dendienst, die beloond dient te worden.”

De ondertekening ontbrak, doch Templar had maar weinig moeite om te raden wie de afzender was.

Hij vroeg Lord Pendexter toestemming om even van de telefoon gebruik te maken en belde zijn huis op.

— Ben jij daar Charley? vroeg hij.

— Ja, heb je nieuws?

— Neen, jij?

— James meldt, dat die vent van gisteravond vanmorgen om zeven uur het huis van Lady Crisbell heeft verlaten en teruggekeerd is naar zijn woning in Acacia Gardens. Toen ik op Portman Square aankwam was er van James

geen spoor te bekennen en dus ben ik naar huis teruggekeerd. Kort nadat ik weer thuis was belde James op en gaf dit bericht door. Hij vertelde nog, dat Cedric Boswell ongeveer een uur later zijn woning weer verliet en ergens in een zijstraat een jongetje aansprak, die hij een brief overhandigde. James is het jongetje gevolgd, heeft het adres op de brief bekeken en is toen snel op zijn schreden teruggekeerd om Cedric weer achterna te gaan. Het is hem gelukt ook om hem terug te vinden. Op het ogenblik zitten James en Cedric in een cafeetje in Baker Street.

— Hoe luidde het adres op die brief? vroeg Templar.

— Lord Pendexter, 35 Dalston Lane, Hampstead.

— Je wordt bedankt, Charley, laat James maar doorgaan met wat hij doet.

Hij hing op en wendde zich weer tot Lord Pendexter, die zonder er iets van te begrijpen naar het gesprek had geluisterd.

— We weten nu in ieder geval wie die geheimzinnige briefschrijver en chanteur is, Mylord, zei hij.

— Weet u dat werkelijk? vroeg Lord Pendexter enthousiast.

— Ja, bent u van plan een aanklacht tegen hem in te dienen?

— Gewis. Of raadt u mij iets anders?

— Ik zou nog even wachten. Ik bel u er wel over op.

— Maar wie is die briefschrijver eigenlijk.

— Sir Cedric Boswell, de man, met wie uw dochter heeft geleefd, Mylord. Toen hij vanmorgen thuis kwam merkte hij, dat de vogel gevlogen was. Het kon hem waarschijnlijk niet veel schelen doch hij zag er een mogelijkheid in om zich wat geld te verschaffen. Zijn vliegertje zal evenwel niet opgaan. U hoort nog van mij, Mylord. Tot ziens.

De mannen namen afscheid van elkaar en Templar verliet het huis aan Dalston Lane om naar de City terug te keren.

In Bakerstreet stopte hij de wagen en ging een milkbar binnen, waar hij opnieuw zijn huis opbelde.

— Charley, zei hij, weet je ook in welk café James zit te wachten?

— Ja, het café van Miller, luidde het antwoord.

— Thanks, boy.

Hij hing op en verliet de milkbar. Ongeveer twee honderd meter verder ontdekte hij het

café in kwestie. Hij ging er binnen en nam onverschillig aan een tafeltje plaats. Doch onmiddellijk na zijn binnenkomst had hij reeds James zowel als Cedric opgemerkt. Hij deed net alsof hij James niet kende en liep met een glimlach op het gezicht op Cedric toe.

— Nou, nou, dat is de tweede keer in vier en twintig uur, zei hij op joviale toon. Wat zit jij hier te kniezen. Liefdesverdriet?

Cedric keek op en glimlachte zuurtjes. Hij schudde het hoofd en zei:

— Liefdesverdriet ken ik niet, Sir Neville, maar wel iets anders.

— Zijn de vijf pond al weer op?

— Had u ze me dan soms gegeven om ze op de spaarbank te zetten?

Templar schoot onwillekeurig in de lach en bestelde voor de jongeman en voor zichzelf iets te drinken, terwijl hij aan het tafeltje plaats nam:

— Je schijnt weer eens zwaar in de put te zitten, Cedric, merkte hij op.

— Hoe kan het ook anders? Ik moet nog twee maanden huur betalen en als ik dat niet binnen drie dagen doe word ik er uitgezet.

Hoeveel is het? vroeg Templar, die heel goed wist, dat Cedric loog en alleen een kans zag om wat geld los te krijgen.

— Ik verwoon zeven pond tien per maand. Dat zijn dus vijftien pond.

Templar pakte een rolletje bankbiljetten uit zijn zak en telde vijftien pond op tafel uit.

— Alsjeblieft, Cedric, breng dit naar je huisbaas en trek dan weer een vrolijk gezicht. Zullen we vanavond samen eens uitgaan?

Cedric stak eerst zijn geld weg en schudde dan het hoofd.

— Neen, ik heb een afspraak vanavond. Een andere keer graag.

— All right, Cedric, je weet waar je me bereiken kunt. Bel maar eens op als je zin hebt.

Hij legde wat geld op het tafeltje en verliet het café, onderwijl James een wenk gevend om hem te volgen.

Op een afstand bleef Templar staan wachten en enkele minuten later verscheen de reus buiten het café. Hij stevende regelrecht op Templar af.

— Blijf hem in de gaten houden, James, en bel ieder uur even naar Charles op. Ik zal hem zeggen om thuis te blijven. Ik heb er zo'n idee van dat we vanavond onze slag kunnen slaan.

— Uitstekend, sir, antwoordde de reus eenvoudig.

— Heb je geld genoeg bij je?

De reus knikte, doch Templar drukte hem tien pond in de hand.

— Tot ziens, James, laat je niet afschudden.

Templar liep terug naar zijn wagen en keerde naar huis terug, waar Charles en de beide vrouwen zaten te lezen in de salon. Charles keek verveelt op van zijn krant en vroeg:

— Heb je hem nu nog niet te pakken?

Templar ging in een stoel zitten en stak een sigaret op.

— Geduld, Charley, het zal nu niet lang meer duren. Ik heb een goede hoop om vanavond de hand op hem te leggen.

— Nou, het zal mij benieuwen. Kan ik niet met je meegaan?

— Neen, het spijt me, dat ik je teleur moet stellen, ouwe jongen, maar dit karweitje kan maar door één man gedaan worden. James is de hele dag in touw om Cedric te volgen, blijf jij nu thuis om de berichten van James te ontvangen. Ik heb hem gezegd ieder uur op te bellen.

— Kom morgen niet naar huis met de boodschap, dat je hem nog niet hebt, zei Maryse, want dan behoef je niet te denken dat je er nog inkomt. Je hebt tijd genoeg gehad om hem te pakken. Ik geloof, dat je oud begint te worden.

— Als jij nooit ouder wordt dan ik mag je niet mopperen, antwoordde Templar met een knipoogje naar zijn vriend.

Toen viel er een diepe stilte, die bijna een uur duurde. Ophelia, Maryse en Charles hadden zich weer in hun lectuur verdiept, terwijl Templar de gelegenheid te baat nam om „even de ogen te sluiten”. Hij was namelijk die nacht niet op zijn bed geweest en nu hij zat voelde hij de slaap over zich komen.

Om half zes verliet hij echter weer de woning en reed naar de City.

- o -

Die avond was hij de gast van Lord Pendexter. Men had hem weliswaar niet uitgenodigd, doch toen hij om half zeven aanbelde en de salon binnenging bleek er geen ontkomen aan. En dat was ook de bedoeling van de avonturier geweest.

Hij dineerde met het echtpaar Pendexter en de jonge Helen, die er tien maal gelukkiger uitzag dan de dag te voren. Na het diner trokken de beide mannen zich terug in de salon, terwijl Helen met haar moeder naar boven ging.

— Dacht u werkelijk, Sir Neville, begon Lord Pendexter, dat er om tien uur iemand zal komen om het geld te halen?

— Absoluut. Ik ben er zelfs van overtuigd dat het dezelfde jongen zal zijn, die de bewuste brief hier bezorgde. Dat jongetje heeft misschien een half pond van Cedric gehad vóór zijn boodschap en zal hem straks in één of ander café ontmoeten waar hij de brief aan hem moet afgeven.

— Is dat misschien de reden van uw komst? vroeg Lord Pendexter voorzichtig.

Templar glimlachte en knikte bevestigend.

— U hebt een scherpe opmerkingsgave, Mylord, antwoordde hij. Ik ben inderdaad nieuwsgierig te weten of het jongetje zal komen en waar hij heen gaat. U kunt hem een lege enveloppe geven. Ik volg het kind dan wel.

— Afsgesproken. Ik zal een enveloppe geven met wat krantenpapier er in. Lijkt u dat ook niet het beste. Ik heb zo iets wel eens in een detective-romannetje gelezen.

Lord Pendexter vertrok zijn gezicht tot een brede grijns en toog onmiddellijk aan het werk. Hij knipte met behulp van een schaar, dat hij in zijn vestzak droeg een aantal langwerpige stukjes krantenpapier uit, stopte deze in een blanco enveloppe en plakte hem dicht.

— Zo, en ik zal er een halve kroon naast leggen voor de jongen, die hem komt halen.

Maar voordat het jongetje kwam, verscheen er heel iemand anders. Er was aan de buitendeur gebeld en Boris ging opendoen. Kort daarop weerklonk een doffe slag, de deur van de salon werd opengeworpen en een man, gekleed in een lange, donkerblauwe regenjas met een zwarte slappe vilthoed op stond in de kamer. Zijn gezicht was geheel bedekt door een zwart zijden masker, waarin twee gaatjes waren aangebracht voor de ogen, terwijl hij zwarte handschoenen aan had. In zijn rechter hand rustte een klein pistool, dat op de beide mannen gericht was.

— Daar ben ik weer, Mylord, sprak de man op zachte toon. Ditmaal eis ik het geld, dat u in huis hebt en uw juwelen. Benevens... iets, dat ik gisteravond hier verloren heb toen die onopgevoede huisknecht van u trachtte mij tegen

te houden. Veiligheidshalve heb ik hem nu bij mijn binnenkomst meteen gevloerd.

— Wat hebt u dan wel verloren? vroeg Lord Pendexter.

— Een gouden schakelarmband met een gouden schede met degen er aan. U moet het hier gevonden hebben en ik eis dit terug.

— Bedoelt u dit soms? vroeg Templar, die het sieraad uit zijn zak gehaald had.

— Precies.

De man deed enkele stappen naderbij om het aan te nemen en juist toen zijn vingertoppen het kleinnood aanraakten dook Templar omlaag, liet zich languit op de vloer vallen en greep de benen van de indringer, die hij met kracht uit elkaar trok.

Als een gevelde eik sloeg de man in het zwart tegen de grond, doch hij wist te voorkomen, dat het pistool uit zijn hand viel. Templar zag hierin een groot gevaar en als een verscheurend dier wierp hij zich bovenop hem en deed hope-loze pogingen om het wapen weg te rukken.

Lord Pendexter was volkomen overbluft door deze plotselinge activiteit van de avonturier. Een kort ogenblik meende hij het slachtoffer te zijn van een zinsbegoocheling, doch toen hij naar de beide worstelende mannen keek en hun zware ademhaling hoorde wist hij, dat het alles bittere werkelijkheid was.

Templar vond in de gemaskerde een geduchte tegenstander, doch het uithoudingsvermogen van de man was niet opgewassen tegen dat van de avonturier, die zijn knie in de lies van de indringer geplant had en met inspanning van al zijn krachten de beide polsen probeerde te ontwrichten. Plotseling rolde de man zich op zijn zij waardoor Templar op de grond terecht kwam. En nog voor hij overeind stond zat de kerel boven op hem.

Het gevecht begon Templar te vervelen. Hij trok zijn knieën op, plantte ze tegen de flanken van zijn belager en sloeg zijn handen om diens keel. Nu was de strijd in haar eindstadium gekomen en Templar voelde, dat de overwinning nabij was. Hij duwde met alle kracht het lichaam van zich af, zodat het met een doffe slag tegen de bank opkwam, vloog zelf als een raket overeind en liet zijn gebalde vuist met geweld midden in het gezicht van de gemaskerde terecht komen. De man was hierdoor aan het einde van zijn krachten gekomen en als een zandzak viel hij languit op de bank.

Templar schikte zijn das recht en keek naar

Lord Pendexter, die een zucht van verlichting slaakte.

— Ik geloof, dat het gebeurd is, niet? vroeg deze.

Templar knikte slechts, omdat hij enigszins buiten adem was en een antwoord op deze vraag toch overbodig was. Na een sigaret te hebben opgestoken, liep hij op het roerloze lichaam toe en trok het zwarte masker van het gezicht. Maar als hij verwacht had het gezicht van Sir Cedric Boswell te zien, dan was hij toch wel erg teleurgesteld, want de man, die daar roerloos voor hem op de bank lag was niemand anders dan... George Gringle, de minnaar van Evelyn Crisbell.

Hierdoor was het eerste vermoeden van Templar uiteindelijk toch bewaarheid geworden. Want toen hij vanmiddag een onderhoud had met de directeur van de Midland Bank kwam aan het licht, dat George Gringle hier eergisteren zijn ontslag had genomen na een hoogst onbelangrijk woordenduel met één zijner chefs. Maar George Gringle had natuurlijk vernomen, dat Lady Crisbell een bedrag van twee duizend pond had opgevraagd, welke bij haar thuis zouden worden afgeleverd. En dit had hem doen besluiten zijn ontslag te nemen, te meer, daar hij in zijn kwaliteit van John Templar II toch geen tijd en gelegenheid meer had om achter een lessenaar te zitten cijferen.

Maar waarom was Gringle dan speciaal vanavond teruggekomen om die schakelketting terug te halen, die hij de vorige dag verloren had? De man zou zelf het antwoord op deze vraag geven.

George Gringle kwam langzaam bij en Templar trok hem overeind. En na hem een scheut whiskey gegeven te hebben, vertelde de man wat Templar weten wilde.

— Ik was razend verliefd op Evelyn, zei hij, maar het gebrek aan geld maakte het voor mij onmogelijk haar tot de mijne te maken. Daarom besloot ik mijn toevlucht te nemen tot diefstallen. Eerst rolde ik portemonnaies in de ondergrondse, doch al spoedig kwam ik tot de ontdekking dat ik op dit terrein meer zou kunnen presteren. Ik besloot John Templar te worden, een figuur, die ik altijd oprecht bewonderd heb en die de sympathie van een groot deel der bevolking genoot. De rest is u wel bekend.

— Maar waarom kom je vanavond terug om die ketting te halen? wilde Templar weten.

— Ik wist, dat ik hem hier verloren had en

beschouwde het als een overtuigend bewijs, dat ik de gezochte John Templar was.

— Maar hoe kwam je aan die ketting?

— Evelyn had hem mij gegeven als aandelen of amulet. Zij had hem van haar gestorven oom gekregen.

Hieruit bleek dus, dat Templar Cedric Boswell ten onrechte verdacht had.

Kort daarop belde Templar inspecteur Marlowe van Scotland Yard op met het gevolg, dat George Gringle een half uur later door enkele rechercheurs gehaald werd om opgesloten te worden.

En niet lang daarna verscheen het jongetje om de enveloppe met het geld te halen. Templar gaf hem de enveloppe en volgde het knaapje naar hetzelfde café in Bakerstreet, waar hij die morgen Cedric had ontmoet. Cedric zat er nu ook en hij keek niet weinig verbaasd toen hij het knaapje tezamen met Templar binnen zag komen.

— Hier heb je de enveloppe, Cedric, zei Templar. Maar ik waarschuw je, dat er slechts krantenpapier in zit. Je hebt geluk gehad, dat ik Lord Pendexter er van heb kunnen weerhouden om de zaak aanhangig te maken bij de politie, want in dat geval zou je enkele jaren wegens chantage moeten hebben opknappen. Begeef je niet op dat terrein. Je bent er te dom voor en het staat je niet. Blijf liever bedelen dan je toevlucht nemen tot de misdaad. Want de misdaad betaalt nooit....

Cedric Boswell had geen enkel antwoord gegeven. Hij staarde in gedachten verzonken in zijn glas.

Daarom stond Templar op, gaf hem een beoedigend klopje op de schouder en verdween om huiswaarts te keren. Buiten ontmoette hij James, die trouw stond te posten.

— Kom, James, het drama is ten einde. Je hebt nu een welverdiende rust nodig en die kun je krijgen.

De volgende morgen bracht Templar in zijn hoedanigheid van gepensionneerd kolonel van 't Indische leger een bezoek aan Lady Crisbell, die hij onomwonden het relaas van zijn bemoeiingen verhaalde.

De politie had in de woning van George Gringle een bedrag van achttien honderd pond gevonden, welke inmiddels aan de rechtmatige eigenaresse waren teruggegeven. Templar ontving, ingevolge de belofte van Lady Crisbell, de helft van dit bedrag, negen honderd pond..

Doch voor hij het huis verliet, sprak hij in de hall enkele woorden met Evelyn.

— Kop op, meisje, sprak hij. Ik had ook niet kunnen denken, dat de vriendelijke George de gezochte man zou zijn. Wees maar blij, dat het uitgekomen is en dat je niet met hem getrouwd bent. Er zat een lelijke plooi in zijn karakter, hij deugde niet, want niet slechts zijn liefde

voor jou deed hem besluiten te stelen. Neen, hij had er aanleg voor, hij genoot er in en deed het met plezier. Maar de misdaad betaalt niet, Evelyn. Daarom, kop op.... Als George vrij komt ben jij al lang getrouwd en moeder mischien....

Toen ging hij weg, na met gemengde gevoelens afscheid van het meisje genomen te hebben.

EINDE.

Over 14 dagen verschijnt: no. 43

- HET VINGER MYSTERIE

Zo juist verscheen het derde nummer van

Gentlemen

MAGAZINE

een nieuw attractief

MAANDBLAD VOOR MANNEN

40 pagina's interessante artikelen en spannende verhalen

8 pagina's met kleuren-foto's en zwart-wit

*

Het eerste nummer van deze uitgave is praktisch geheel uitverkocht. Zorgt er dus tijdig voor een exemplaar te bemachtigen, of geeft U dadelijk op als abonné.

*

Voor Nederland 45 ct. - frs 8 voor België

*

Verkrijgbaar bij alle kiosken en tijdschriftverkopers